

16.11.2257 : Babylon 5

Olen ollut täällä nyt viikon, mutta ennen tätä päivää ei varsinaisesti ole tapahtunut mitään.

Kontaktihenkilöni, Babylon 5:n tiedeinstituutissa toimiva professori Muath Kalon (joka on Brakiri, mikä selittää asioita jonkin verran), on roikkunut erittäin aktiivisesti kommunikaattorissaan kiinni riippumatta siitä, onko hänellä ollut käsillä muutakin tekemistä, kuten vaikkapa minun tehtävieni selvittäminen. Niinpä olen viettänyt viikon vailla mitään tietämystä mikä tarkalleen ottaen on tehtäväni täällä. Hieman turhauttavaa, mutta olen ainakin ehtinyt tutustua asemaan jonkin verran. Vaikuttaisi siltä, että professorin työ on hänelle vain jokin pakollinen sivutoimenkuva, joka varmaankin edistää miehen liiketoimia, joiden takia hän sitten roikkuukin kommunikaattorissa jatkuvasti. Jotain tällaista keskusteluista olen päätellyt. Onneksi tutkimukseni päämäärät ovat itselleni kuitenkin sen verran selvät, että pystyn tekemään sitä ilman varsinaista ohjeistustakin, mutta sen sijaan elantoni ansaitakseni olisi hyvä tietää miten se tapahtuu, sillä toistaiseksi varsinaisista työtehtävistä ei ole hajuakaan.

Iltapäivällä alkoi kuitenkin viimein tapahtua. Sain viestin, jossa vaadittiin kiireistä tapaamista – jos nyt herra Kalonin luona käymistä voi tapaamiseksi sanoa. Tällä kertaa hän kirjoitti kommunikaattoriin puhuessaan viestinsä kannettavaan näyttölaitteeseen ja kaikessa lyhykäisyydessään tehtävänä oli, että minun pitäisi mennä Zocaloon tapaamaan erästä henkilöä. Onneksi instituutin sihteeriltä saa yleensä hieman selvennystä professorin aivoituksista, muuten oltaisiin pulassa. Lähdin kuitenkin matkaan pikaisesti ja saavuinkin paikalle ilmeisesti ajoissa. Baarimikko osoitti pöydän, jossa minua odotettiin, joten istuuduin siihen. Paikalla oli itseni lisäksi kaksi henkilöä – outo, aurinkolaseja sisätiloissa pitävä hämäräperäinen liikemies Heik Kantol sekä tummaihoisen kaupallinen telepaatti Ben Lincoln, joka oli mukana ilmeisesti tarkistamassa olinko oikeasti ottamassa tehtävän vastaan vakavissani tai jotain. Tehtävänä olisi ilmeisesti valvoa erään uudessa louhintamenetelmässä käytetyn matemaattisen mallin toimintaa kenttäkokeessa, siis mittauksien perusteella varmistaa että se todellakin toimii. Sain myös menetelmään liittyvät spesifikaatiot heti tutkittavaksi, mikä vähensi epäilyksiäni edes hieman. Menetelmään liittyi kiertoradalta pommitusta, mikä ei kuulosta kauhean hienovaraiselta, mutta

sopivasti suunniteltua säteilyä hyödyntämällä mineraalien pitäisi erottua maaperästä siten, että ne on helppo louhia. En tiedä kuitenkaan geologiasta paljoakaan, mutta kunhan menetelmä on selkeästi esitetty niin pystyn kyllä selvittämään toimiiko se toivotulla tavalla.

En ollut kauhean vakuuttunut työnantajani taustoista, joten päätin ottaa yhteyttä kontakteihini Maassa. Lisätietojen mukaan tämä jokin Anglosaxon Conglomerate tai mikälie on yritys josta kukaan ei tunnu tietävän mitään, mutta jonne on mennyt rahan perässä tutkimaan tätä kyseistä menetelmää muutamia lahjakkaita tutkijoita matematiikan, geofysiikan ja geologian aloilta. Havaitsin myös datakristallia tutkiessani, että menetelmän kehittäjä ei ollut mainittu lainkaan eikä kotipuolessakaan kukaan tiennyt varsinaisesti mitään itse menetelmästä, ainoastaan jotain teoriaa sen mahdollisesta olemassaolosta. Käsissäni on siis jotain ainakin Maan mittapuulla uutta. Sain myös tietää, että yrityksellä tuntuu olevan rahaa aivan käsittämättömiä määriä käytössään.

Jonkin aikaa tutkittuani datakristallia sain yhteydenoton professorilta, jolla tuntui jälleen olevan enemmän aikaa kommunikaattorilleen kuin keskustelulinkille kanssani. Ainakin siihen asti, että hän heitti kommunikaattorin johonkin menemään, joka on muuten tapahtunut muutaman kerran aikaisemminkin tällä viikolla. Minun tulisi tehdä raportti edellä mainitusta menetelmästä ja jos mahdollista, etsiä tapoja parantaa sitä. Tämä käy oikein hyvin yksin omien kiinnostuksieni kanssa, sillä kirjoittaisin raportin joka tapauksessa, mutta aina parempi jos siitä maksetaankin. Keskustelun jälkeen palasin tutkimaan tietoja. Koetin selvittää kuinka paljon oikeasti uutta menetelmästä löytyi ja havaitsinkin muutamia tapauksia, joissa tunnettuja operaattoreita käytettiin aivan uudella tavalla. Aloin pyörittelemään mahdollista teoriaa näiden ympärillä.

Hieman myöhemmin muistin, että syödäkin voisi ja niinpä suuntasin erääseen hyväksi havaittuun ravintolaan. Matkalla havahtuin äkkiä siihen, että tunsin jonkun kopeloivan taskujani, mutta en nähnyt ketään. Pikaisesti hyppäsin sivuun ja ehdin nähdä väreilyä ilmassa siellä, missä olin kävellyt hetki sitten – selkeästi häiveteknologiaa. Viikon aikana onkin kuulunut useita kertoja raportteja

taskuvarkauksista ja ilmeisesti kyseessä ei ole mikään pieni tekijä, sillä häiveteknologia maksaa paljon. Tarkistin pikaisesti laukkuni, johon varas ei edes yrittänyt koskea ja kaikki sinne kuuluva oli tallessa, eli eipä ole kyllä aivoilla siunattu tätä yksilöä. Tai sitten hän ei ollut kiinnostunut omaisuudestani vaan jostain ihan muusta, mutta tietääkseni en ole Japanissa ja voisin ainakin toivoa, että Babylon 5:llä on hieman hienovaraisempaa väkeä, olkoonkin sitten vaikka varkaita.

Ravintolassa istuuduin pöytään ja vedin ruokaa odotellessa pikaisia yhtäläisysepäilyjä varkaiden ja edellä mainitun yrityksen välille, mutta en saanut mitään erityisen uskottavaa aikaan. Lisäksi päättelyni keskeytti Narni, joka oli päättänyt istuutua seuraani. Koska olen täällä tutustumassa muihin rotuihin, olen päättänyt etten ainakaan alussa kieltäydy seurasta. Saatan katua päätöstä aika pian. Tällä miehellä tuntui olevan paljon asiaa miekoista, joita heidän planeetallaan kuulemma oli riittämiin. Lisäksi tällä oli tapana juoda varsin runsaasti, joten koetin parhaani mukaan keskittyä työhöni ja antaa miekkosen jauhaa mitä sattuu. Kyllästyttyäni käänsin katseeni ja kysyin, voisiko herra avustaa minua ongelmani kanssa. Iskin siihen asti pyörittelämäni teoriat tämän vähä-älyisen eteen ja reaktio oli, jos ei nyt ihan odotettu, niin ei kaikkein yllättävinkään, sillä mies päätti esitellä miekkaansa hieman tarkemmin ja veti jonkinlaisen suuren tikarin esiin, mistä puolestaan ravintolan henkilökunta kiinnostui erittäin nopeasti ja vartijat raahasivat Narnin pois ripeästi. Hyvä tietää, että ainakin aseman paremmilla alueilla palvelu toimii.

Syötyäni palasin tutkimuksen pariin. Melkein ainakin, sillä minua odotti viesti kokouksesta työhön liittyen aamuyhdeksältä. Jatkoin tutkimusta ja havahduin mielenkiintoisten teorioiden keskeltä ajatukseen, että nukkumaankin voisi mennä, noin kello viiden aikaan. Parin-kolmen tunnin unet saisivat tällä kertaa riittää.

17.11.2257 : Babylon 5

Aamulla pikaisen laittautumisen jälkeen pääsin paikalle kokoukseen, jossa työtoverini esiteltiin minulle. Aiemmin tapaamani telepaatti sekä hämäräperäinen liikemies kuuluivat mukaan, kuten myös kolme muuta henkilöä. Lähtemättömimmän vaikutuksen minuun teki valitettavasti herra Geoffrey Montgomery, joka oli erittäin tyypillinen sivistymätön mies. Siistimätön ulkonäkö eikä mitään käytöstapoja jonka lisäksi hän oli vahvasti sitä mieltä, että naiset aluksella tuovat huonoa onnea. Enpä minäkään kaipaa vähä-älyisiä, epästabiileista puhumattakaan, tutkimukseni lähellä, mutta valitettavasti tutkimukset sijoittuvat alukseen, jota herra Montgomery ohjaa. Keskustelusta päätellen työnantajamme ei ollut edes erityisen vakuuttunut Geoffreyyn pilotintaidoista. Lupaavaa. Gary Willis oli hieman hiljaisempi kaveri, jolta kuitenkin sain sen arvokkaan tiedon: herra Montgomeryllä on jonkinlainen lääkitys, mikä vaikuttaa hieman käytökseen. Syytä pysyä kaukana, edelleen. Herra Willis itse jäi hieman kasvottomaksi. Nämä kaksi lähtivätkin aika pian pois pöydästä virallisten asioiden jälkeen.

Minä sen sijaan jäin keskustelemaan näiden seurueen hienostuneempien herrasmiesten kanssa, joista erityisesti Lufio Derati -niminen Centauri vaikutti kiinnostavalta, joskin telepaattiystävämmä ilmeistä päätellen puhui harvinaisen paljon puutaheinää tai ainakin liioitteli mahtavalla skaalalla. Toisaalta, sellaista voi odottaa Centaureilta. Sain näiltä kahdelta hieman tietoja yleisen keskustelun lisäksi ja ehkäpä voisinkin jatkaa keskusteluja Centaurien matematiikan peruskoulutuksesta herra Deratin kanssa myöhemmin. Täytyy vain muistaa tarkistaa asiat keskustelujen jälkeen, mutta sitähan meille yliopistossa opetettiinkin jatkuvasti. Lufio Derati on ammatiltaan kauppias ja ymmärtääkseni syntyperältään aatelin, eli ihan vähäinen herra ei olekaan kyseessä. Keskustelujen aikana ilmeni myös, että nämä kaksi eivät myöskään luota hirveästi työnantajamme, mikä sai minut tuntemaan oloni hieman turvallisemmaksi, sillä ainakaan en olisi yksin jos jotain turhankin hämärää ilmenee. Olen myös hieman huolissani siitä, että kuulin edellisten kokeiden epäonnistuneen tahallisten inhimillisten virheiden, toisin sanoen tulosten peukaloinnin, vuoksi. Olen myös hieman huolissani seurani alkoholin käytöstä, mutta toistaiseksi mitään ylikäyttöä ei sentään ole tapahtunut.

Miehistö on nyt siis tavattu, kokouksessa olleiden lisäksi aluksella on vielä yksi tutkija, joka hoitaa varsinaisen laitteiston käytön, eli minun ei siihen tarvitse koskea. Täytyy varata tutkimukselta aikaa myös herra Deratin kanssa keskusteluun, sillä Centaureilla on huomattavasti meitä pidemmälle ulottuvat juuret teknologian parissa, joten uskoisin matemaattisen pohjankin olevan monilta osin vaikuttavampi. Olin alunperin ajatellut aloittaa tutkimuksen ehkä jostain liittoutumattomasta rodusta tai Minbareista, mutta nyt käsissäni on ainakin mukavan oloinen Centauri, joten voisin yhtä hyvin aloittaa heistä.

Kokouksen jälkeen loppupäivä oli vapaata, joten käytin sen hyödyllisesti tutkimuksien jatkamiseen. Kohde on varsin vaikea, mutta yritän saada irti kaikkeni. Ensinnäkään en luota Heik Kantoliin suuremmin ja toiseksi haluan tästä tietenkin kaiken irti mitä vain voin saada. Päätin ottaa myös tiedoista kopiot ihan vain varmuuden vuoksi.

18.11.2257 : Babylon 5

Aamuni alkoi aikaisin. Koska tehtävän varsinaista kestoja ei ollut meille missään vaiheessa määritelty, päätin että olisi parasta hoitaa perussiistiytyminen, hiustenpesu mukaanlukien, pois alta. Niinpä siis jouduin heräämään puoli seitsemältä näyttääkseni edes hieman edustuskelpoiselta saapuessani laiturille siinä puoli kymmenen aikoihin. Pakkailin tavaroita ja nautin aamupalaa rauhassa, sillä lähitulevaisuus saattaisi tietää vähemmän rauhallisia ympäristöjä, jos ei muuten niin viimeistään herra Montgomeryn ansiosta.

Vähänpä tiesin siitä millaiseen sotkuun todella ollaan joutumassa, sillä laitureilla tapahtui hieman odotettavaa enemmän. Alkukaan ei vaikuttanut erityisen lupaavalta, sillä vaikka olinkin yrittänyt henkisesti valmistautua siihen, että Montgomery ohjastaisi alusta, en vain saanut pahoja aavistuksia pois päästäni katsoessani hänen valmistautumistaan. Onnekseni herra Derati ilmaisi olevansa kykenevä ohjaamaan alusta tarvittaessa.

Työnantajamme suvaitsi myöskin saapua ja oli kovasti kiireisen oloinen. Emme kuitenkaan lähteneet heti, vaan hän poistui paikalta jotenkin hätäisen oloisesti. Tässä vaiheessa voisin sanoa asioiden alkavan vaikuttaa pahalta, eivätkä seuranneet tapahtumat ainakaan lisänneet luottamustani. Päästyäni alukseen ja asetuttuani laskelmien ääreen, alkoi aluksen ohjaamo-osasta kuulua keskustelua. Kun hyttini ovi avattiin ja kohtuullisen juntin oloiset turvamiehet kyselivät olinko mahdollisesti aseistettu, ymmärsin kyseessä olevan jonkinlainen tarkastus – eikä varmasti rutiinisellinen. En kuitenkaan vaivannut mieltäni tällä erityisemmin, mutta Heik Kantolin palatessa aloin hieman kiinnostua hänen tunkiessa minulle säilytettäväksi laatikon, väittäen sitä tutkimuslaitteiston oleelliseksi osaksi ja lisäämällä, että sitä ei saa avata ja “Jos joku kysyy, se on sinun.” Oli mikä oli, päätin painaa laitteen erittäin hyvin mieleeni, sillä se ei vaikuttanut erityisen lailliselta kapistukselta puheiden perusteella. Tarkastuksen mentyä ohi poistun hetkeksi kuulemaan tarkemmin tilanteen. Ilmeisesti Geoffreyltä oli löydetty jostain “löytynyt” ase, joka paljastui kuitenkin onneksi replikaksi. Tämä reissu ei kuitenkaan selkeästikään ole alkamassa lupaavasti.

Pääsimmekö viimein lähtemään? Emme. Turvamiesten mentyä paikalle saapui hetken päästä kolme Narnia, joista yksi osoittautua peräti suurlähettiläs G'kariksi. Heillä oli kovasti asiaa työnantajallemme ja he tulivat myöskin alukseen, eivätkä erityisemmin ilahtuneet miehistöstämme, varsinkaan sen Centaurijäsenestä. Itseltäni tämä visiitti jäi välistä, sillä en juurikaan ollut kiinnostunut nenäni työntämisestä keskelle alkavaa riitaa. Lopulta Heik Kantol sai kuitenkin Narnit rauhoitettua ja he lähtivät pois, mutta eivät kovinkaan tyytyväisinä. Kun pääsimme viimein lähtemään, hän otti laatikon takaisin itselleen, mikä lisäsi epäilyksiäni entisestään. Minulle ilmeni myös, että toisin kuin aiemmin olin käsittänyt, alukselle ei tulisi erillistä tutkijaa vastaamaan laitteista, vaan Heik Kantol vastasi niiden käytöstä itse. Paneuduttuani jälleen tutkimuksiin, korviini kantautua vielä oven toiselta puolen äänestä keskustelua Narneista.

18.11.2257 : Hämäräperäinen kauppa-asema jossain rajaseudulla

Lyhyen hyperavaruusmatkailun jälkeen saavuimme tälle vähintäänkin hämärälle kauppa-asemalle, jonka laillisuus oli vähintäänkin kyseenalainen. Meidän lisäksemme aluksia oli telakoituneena yksi, minkä lisäksi aseman lähistöllä partioi kaksi raskasta risteilijää; toinen Narnien ja toinen ilmeisesti Brakirien. Hetken päästä meille tulikin kutsu vieraillla tällä telakoituneella aluksella. Kantolin todetessa “tästä ei ehkä kannata mainita” tulin siihen tulokseen, että tässä on jälleen yksi asia mikä on syytä tutkia ja painaa mieleen. Kantolin nähtiin kuljettavan edellämäinittua laatikkoa mukanaan, joten oletettavasti kyse todellakin oli jostain aivan muusta kuin järjestelmän osasta.

Kapteenien keskustellessa meidät jätettiin tutustumaan miehistöön. Onneksi vältin pahimman lyöttäytymällä kahden naisjäsenen seuraan, jotka vaikuttivat jämäkiltä ja asiallisilta, mikä on ihan mukavaa vaihtelua eräisiin nähden. Sain ongittua heistä tietoja tästä aluksesta, ja samaa harrasti myös herra Montgomery, tehden kerrankin jotain hyödyllistä. Alus toimi aseiden salakuljetusalalla, mikä ei ole kovinkaan suuri yllätys. Tapaamani naiset olivat varsin uskonnollisia ja mukana vain rahan vuoksi.

He halusivat perustaa jonkin siirtokunnan uskonnolleen, tai jotain sinne päin. Henkilökohtaisesti en ymmärrä uskontojen päälle, vaikka niillä onkin looginen merkitys kulttuureille hyvin usein. Taidan kuitenkin ottaa selvää tästäkin kunhan ehdin, sillä uskonlahko jonka mielestä aseiden salakuljetus on ihan hyväksyttävää, ei välttämättä ole kauhean kunnianarvoisa. Heik Kantol tuttavineen ei vaikuta kovinkaan hyvältä seuralta.

Lopulta pääsimme kuitenkin jatkamaan matkaa, ilmeisen suurten epäilysten vallitessa. Aavistelen pahaa koko ajan voimakkaammin, mutta samalla mielenkiintoni on herännyt ja aion ottaa näistä asioista selvää, vaikka sillä ei varsinaisesti olekaan mitään tekemistä tutkimukseni kanssa. Lisäksi, olen aika hyvin turvassa, sillä pystyn vierittämään kaiken vastuun professori Kalonin niskoille, mikäli tästä jotain seuraamuksia uhkaa syntyä. Hommiemme laillisuus ainakin vaikuttaa sen verran kyseenalaiselta, että tässä vaiheessa olen valmis epäilemään aivan kaikkea. Päätin myös vielä kerran tarkistaa järjestelmän, vain varmistuakseni että se todellakin tekee sitä mitä lupaa.

18.11.2257 : Sigma 957

Saavuimme viimein oikeaan kohteeseen. Ilmeisen laillisella asialla edelleen liikkuen, sillä aluksen sensoreita heikennettiin ja muutenkin profiili oli lievästi sanoen matala. Sensorien palatessa saatoimme sentään havaita, että planeetta on ihan oikeasti asumaton (tässä vaiheessa meillä ei ollut hajuakaan missä järjestelmässä olimme, paitsi oletimme sen sijaitsevan jossain Narnien alueella).

Pääsimme viimein aloittamaan tutkimukset ihan oikeasti. Minun tehtäväni oli tarkkailla ja tallettaa numerotietoja. Normaalisti en harrasta tietojen varastamista tai mitään, mutta luottamukseni homman puhtoisuuteen oli niin lähellä nollaa, että katsoin paremmaksi ottaa joitain datakristalleja talteen myöhempää tarkastelua varten. Saimmekin tutkittua jonkin aikaa, kunnes hyppyportti avautui ja meitä tervehti vähemmän iloisesti G'tok viidennestä ympyrästä, mukanaan vaatimattomasti neljä raskasta

risteilijää. Sanoma oli aika selvä: ilmeisesti Kantol oli väittänyt Narneille louhivansa jotain tiettyä mineraalia planeetalta, jonka Narnit olisivat voineet myydä eteenpäin ja kääriä voitoista 40% itselleen. Itse suurlähettiläs G'kar oli myös saapumassa paikalle selvittämään mitä oikein tapahtuu. Odotellessa Kantol halusi jatkaa tutkimuksia ja sai jopa siihen luvan, muun miehistön ollessa tässä vaiheessa erittäin epävarmoja asiasta. Ilmalukoissa oli kuulemma pahasti vikaa, mistä oli huomautettu Kantolille aikaisemminkin. Työnantajaamme ei kiinnostanut, vaan hän päätti lisätä järjestelmään tehoja. Edelleen, koska mies ei ollut valvomassa, otin itselleni muutamia näytteitä tästäkin tutkimusdatasta myöhempää analyysiä varten.

G'karin aluksen saapuessa meillä oli nyt vastassamme viisi raskasta risteilijää, joten tilanne oli kannaltamme aika selvä, eikä pienintäkään epäilystä siitä kuka sanelee ehdot. Paitsi Kantolilla, joka keräsi nopeasti tutkimusdatan talteen kapseliin, ilmaisten hyvin selkeästi sen olevan alusta itseään ja miehistöä tärkeämpää. Tämän jälkeen hän aloitti neuvottelut G'karin kanssa, jotka eivät ilmeisesti menneet kovinkaan hyvin, sillä risteilijät lukitsivat aseensa meihin. Menin itsekkin tässä vaiheessa ohjaamon puolelle katsomaan mitä hittoa on meneillään ja sillä välin Kantol livahti hyttiin, jossa laitteistot sijaitsivat. Ajoitukseni oli kohtuullisen huono, sillä Geoffrey oli jo ehtinyt solvata Narneja melko verisesti.

Ensimmäinen laukaus meitä kohti meni onneksi ohi, jonka jälkeen vastusteluistani huolimatta pommitukseen käytetty tykki suunnattiin kohti vihollista, mutta osumaa ei saatu aikaan. Hyvä näin, sillä tässä vaiheessa päätin ottaa ohjat käsiini, sillä kukaan muu ei näyttänyt olevan halukas jatkamaan neuvotteluja. G'kar olikin yllättävän mieltynyt minut nähdessään, mihin syytä voin vain arvailla. Toisaalta, keskustelu vaihteeksi jonkun sivistyneen ja vähemmän kieroutuneen henkilön kanssa taitaa olla helpotus itse kullekin. Tässä vaiheessa olin myös erittäin kiitollinen siitä tosiasiasista, että tulin valinneeksi diplomatian sivuaineeksi yliopistossa, sillä nyt jos koskaan sille tuli käyttöä. Raivosta kiehuvan Narnin lepyttely ei taida kuulua ihan jokapäiväiseen diplomaatintyöhön, joten voin ehkäpä ottaa itselleni hieman kunniaa seuraavista tapahtumista. Selitin hänelle tilanteemme rehellisesti, huomauttaen että Heik Kantol oli huijannut meitä yhtä lailla kuin Narnejakin, ja että emme olleet

valmiita kuolemaan moisen rikollisen puolesta. Sain kuin sainkin hänet vakuutettua tulitaukoon, jonka aikana Gary ja Lufio vangitsivat Heik Kantolin, joka antautui suosiolla, hieman epäilyttävän helposti. Ja tosiaan, hän oli ehtinyt painaa nappia, jolla oletettavasti kerätty tutkimusdata lähti suurta vauhtia aluksestamme ja muodosti oman hyppyporttinsa.

Lupasimme Kantolin Narneille vapauttamme vastaan ja koetimme kuulustella häntä samalla. Tai no, enemmän kauppiamme taisi olla kiinnostunut aluksen luovutuskirjan allekirjoituksesta, jonka hän myös lopulta sai. Tämän jälkeen Kantol halusi tietää kauanko oli kulunut kapselin hyperavaruuteen menosta, mutta emme suoneet moista tietoa hänelle. Mies vaikutti turhan rauhalliselta. Tässä vaiheessa, kun jo luulimme saaneemme tilanteen hallintaan, päätti ystävämme Ben Lincoln ilmaista itsestään erittäin voimakkaalla ja huolestusta herättäneellä huudolla. Jotain oli tulossa, isoa. Eikä aikaakaan kun näimme mitä oli odotettavissa: kuin tyhjästä, suoraan hyperavaruudesta ilman porttia ilmaantui valtava, mustarunkoinen alus joka muistutti hieman meduusaa ja sisälsi lukemattomia vilkkuvia valoja. Aluksestamme menivät kaikki virrat välittömästi poikki. Samalla huomasimme Kantolin paenneen huoneeseen jossa Lincoln makasi puolitajuissaan ja kun menimme perään, koko mies oli kadonnut. Lyhyt tutkimus paljasti, että alukseen oli asennettu pakokapseleita ja ilmeisesti Kantol oli onnistunut livahtamaan sellaiseen. Siinä menivät neuvottelumahdollisuutemme toistaiseksi, ja saatoin vain toivoa että kaapattu tutkimusdata riittäisi hyvitykseksi.

Pian avaruusmeduusa katosi näkyvistä yhtä salaperäisesti kuin oli ilmestynytkin ja virrat palasivat alukseemme. Ilmaisinkin kaapatusta datasta muille, ja he olivat kanssani samaa mieltä, että kopiot on syytä ottaa omaankin käyttöön. Niistä tietenkin vaiettaisiin. Saimme myös jälleen yhteyden G'kariin, mutta yhteydet olivat huonot, eikä kuvaa näkynyt lainkaan. Ilmoitimme hänelle Kantolin karkaamisesta, eikä uutinen ollut aivan niin yllättävä kuin voisi kuvitella, vastaavaa oli kuulemma tapahtunut aiemminkin. Seuraava lyhyt keskustelu koski Narnien hävittäjää, joka oli ollut matkalla hakemaan vankia ja havaitsimme sen olevan matkalla kohti planeetan pintaa. Koska Narnien alukset olivat yhä pääosin pimennossa ja me olimme lähimpänä, päätimme neuvotteluaseman parantamiseksi lähteä pelastusyritykseen.

Onnistuminen oli hiuskarvan varassa, mutta lopulta pilottimme sai itseään niskasta kiinni ja hävittäjä saatiin turvaan emmekä joutuneet uppoamaan ilmakehäänkään kuin aivan hitusen. Se uusista maaleista, mutta eipä ollut minun alukseni. Luojan kiitos pääsimme jatkamaan neuvotteluja sopuisasti ja saimme itsemme kuiville. Tarjosimme kaapatun tutkimusdatan sekä pelastetun hävittäjän vapaudestamme, mikä oli G'karille hyväksyttävä sopimus, mutta lisäehtona hän vaati päivällistä kanssani. Normaalisti pitäisin päivällistä suurlähettilään kanssa suurena kunnianosoituksena, mutta aikaisemmat havaintoni ja tilanteen huomioon ottaen en ollut tällä kertaa ihan varma. Päätin kuitenkin tehdä tämän henkilökohtaisen uhrauksen, josta jälkeenpäin tein selväksi että muiden on syytä muistaa olla asian suhteen hyvin kiitollisia. Sopimukseen liittyi luonnollisesti vielä tyypillinen "tätä ei koskaan tapahtunut"-ehto, mikä on varmasti molemmille osapuolille hyväksi. Narnit saattoivat meidät hyppyportille ja otimme suunnaksi jälleen Babylon 5:n.

Tässä vaiheessa en voi kuin todeta, että kuluneet kaksitoista tuntia ovat olleet pisimmät koskaan ja niiden aikana olen kokenut oloni uhatummaksi useita kertoja kuin milloinkaan aikaisemmin. Olen kuitenkin tällä hetkellä varsin tyytyväinen saavutuksiini diplomatian puolella, mutta se illallinen on vielä edessä. Olen kuitenkin turvallisessa asemassa ja kenties onnistun kääntämään tilanteen edukseni. Juuri nyt, rakas päiväkirja, kaipaankin ensisijaisesti lepoa. On kuitenkin yksi asia, minkä aion tehdä kun asiat ovat vielä kirkkaassa muistissa: luonnostelin jo matkalla hieman tätä mystistä laatikkoa ja aion tarkentaa piirrosta vielä ennen nukkumaanmenoa. En odottanut, että työni Babylon 5:llä tulisi olemaan erityisen kevyttä, mutta en toisaalta ajatellut joutuvani ihan tällaisiin tilanteisiin. Vähäisimpänä murheenaiheena edessäni on vielä raportti, joka täytyisi toimittaa professori Kalonille mahdollisimman pian. Saapa nähdä, minne ehdotan häntä tunkemaan kyseisen raportin. Täytynee tutustua Brakirien biologiaan tarkemmin ennen moisen ehdotuksen tekemistä.

20.11.2257 : Babylon 5

Ehdin levätä peräti yhden päivän välissä, ennen kuin alkoi taas tapahtua. Kulutin päivän kokonaan laskemiseen, enkä jaksanut edes kirjoitella mitään päiväkirjaani, mutta tuskinpa sillä on merkitystä. Voin liittää vaikka laskutoimitukset edellisen päivän kohdalle, jos tulevaisuudessa kiinnostun niistä uudestaan tätä lukiessani. Aamulla minua odotti kuitenkin taas uusi tehtävä jolla oli ilmeisesti jotain tekemistä Psi Corpsin kanssa, koska yhteyshenkilönäni toimisi Ben Lincoln, josta olen kertonut aiemminkin. Mikäs siinä, ihan mukava mies kyseessä. Tunni keräilin kaiken oleellisen ja laittauduin tapaamiseen sopivaan kuntoon.

Tehtävä olisi tällä kertaa käsitellä laitteistoa jolla pystytään etsimään aseman sisältä tietynlaisia säteilymalleja. Vähemmän yllättäen minulle ei haluttu kertoa mistä etsitty säteily lähtee, mikä tekikin todella helpoksi taivutella aseman turvallisuushenkilöstö mukaan projektiin. Otimme yhteyttä Garyyn, jolla ilmeisesti oli kontakteja oikeaan suuntaan ja lähdimme tapaamaan mainittua kontaktia. Anoin Benin hoitaa puhumisen, sillä en halunnut vaikuttaa soppaan sotkeutuneelta saati näyttää typerältä ehdottaessani, että voisimme laittaa sensoreihin kiinni laitteen, joka etsii suurta mystistä jotain, jota emme itsekään tieneet. Vähemmän yllättäen turvallisuushenkilöstö ei ollut yhteistyöhaluista.

Keskustelun jälkeen Ben heitti varsin näppärän ehdotuksen syömään lähtemisestä, varsinkin kun ehdotukseen sisältyi sellainen mukava tekijä, että työnantaja maksaa. Asemalle oli sopivasti avattu uusi ravintola Minbarin Kristalli ja koska emme olleet aiemmin Minbarin ruokaa maistaneet, päätimme suunnata sinne. Ruoka oli outoa, mutta pienen totuttelun jälkeen varsin hyvää ja ainakin erittäin kevyttä. Riittävyys Garyn kokoiselle miehelle olikin sitten toinen asia, mutta hän sanoi selviävänsä. Sinänsä tunsin oloni hieman hölmöksi ravintolassa, sillä en tiennyt oikeastaan paikallista ruokakulttuuria eikä sitä erikseen selvitettykään, joten katsoimme vain vierestä Minbariasiakkaiden meditoidessa ruokansa äärellä samalla kun itse söimme tottuneesti ilman kummempaa hidastelua.

Oudompaa oli kuitenkin luvassa, sillä ravintolasta poistuessamme huomasimme, että reitti jota tulimme oli jonkinlaisen hälinän tukkima. Toisessa suunnassa vastaamme tuli vain hissi umpikujassa. Ihan tavallinen hissi, joka kuitenkin vei meidät vain yhden kerroksen verran alaspäin ja poistuttuamme

kieltäytyi toimimasta uudestaan. Tämän paikan hisseissä on jotain ylimääräisen hämärää, mutta palaan siihen hieman myöhemmin tarkemmin. Pääsimme siis kuitenkin lopulta pois tästä oudosta hissitapauksesta huolimatta.

Päästyäni hyttiini aloin suorittaa tarpeellisia laskelmia, sillä meidän piti joka tapauksessa odotella, että Psi Corpsilta lähetetään se tyyppi, joka on varsinaisesti vastuussa tästä projektista. Ilmoitus tapaamisesta tulikin nelisen tuntia siitä kun pääsin laskelmien pariin. Tapaaminen olisi konferenssihuoneessa ja siellä olisi paikalla myöskin komentaja Sinclair edustamassa Babylon 5:ttä. Aikaa valmistautua vain puoli tuntia, mutta onneksi aikaisemman ulkoilun johdosta olin kutakuinkin valmis. Päädyimme kaikki kolme samaan hissiin, johon mennessämme pari hämärän oloista tyyppiä vilkuttivat Garylle epäilyttävästi. Hänelle on erittäin epäterveelliseltä vaikuttavia ystäviä täällä.

Hissi taas ei toiminut ollenkaan kuten hissien pitäisi. Joku oli selkeästi peukaloinut sitä suuremmalla työllä, sillä (tämä selvisi tosin vasta myöhemmin itselleni) se kykeni jonkin mekanismi avulla siirtymään toisten hissien reiteille ja kuljettikin meidät jonnekin ruskealle sektorille sen sijaan, että olisimme päätyneet konferenssihuoneeseen. Ja millaiseen osaan ruskeaa sektoria! Pimeä käytävä, jossa oli soihtuja sekä meitä lähestyvä hämärä mies. En pitänyt paikasta ollenkaan ja lisäksi olisimme pian myöhässä. Hissi ei suostunut enää toimimaan ja kommunikaatioyhteydetkin olivat selkeästi poikki. Muukalainen tervehti Garya, joten tälläkin oli siis jotain tekemistä hänen salaperäisten “ystäviensä” kanssa. En kyllä vielääkään usko sitä älyttömyyttä mitä tilanteesta seurasi, mutta kirjoitan sen kuitenkin ylös siltä varalta, että en tosiaankin nähnyt näkyjä missään vaiheessa.

Paikka oli ilmiselvästi jonkinlainen areenan ja baarin yhdistelmä, jonka keskuspalasena toimi taisteluhäkki. Siellä Garya odotti reippaasti yli kaksimetrinen muukalainen sekä, huoh, kuuluttaja. Yritin selittää, että olemme menossa tapaamaan Sinclairia ja mikäli myöhästyisimme tämän välikohtauksen takia, niin seuraukset kaappaajillemme olisivat hyvin vakavat, mutta heitä ei tuntunut kiinnostavan. Täytyykin muistaa tehdä asiasta ilmoitus myöhemmin tänään. Onneksi ottelu, jos sitä sellaiseksi voi kutsua, oli nopeasti ohi, sillä Gary tyrmäsi vastustajansa heti alkuun ja sai palkinnoksi suorastaan naurettavan halvan olkavyön. Heti perään järjestäjät katosivat paikalta. Ben halusi kurkata

heidän peräänsä ja tekikin niin, mutta sain kuitenkin ehdotettua että palaisimme hissille muukalaisten seuraamisen sijaan.

Valitettavasti hissisekoilut jatkuivat. Jouduimme jälleen aivan muualle kuin olisimme halunneet ja tällä kertaa hissi jäi jumiin. Ben soitti huoltoon, johon saatiin jopa nyt yhteys ja minä revin hissien paneelit auki katsoakseni saisiko sitä kuntoon. Tässä vaiheessa minulle selvisi, että sitä oli sormeiltu aikaisemminkin ja sain myös tietää sen, että hissi pystyi jotenkin vaihtelevaan reittiään. Huolto ei luonnollisesti tiennyt mitään tästä, minkä lisäksi he eivät lainkaan osanneet paikantaa meitä – toivotonta sakkia sanoisin. Puuhastellessani elektroniikan parissa Ben sai myös mutkan kautta yhteyden konferenssihuoneeseen, mutta pian selvisi että tapaamista oli siirretty tunnilla, joten emme olleet edes vielä myöhässä. Se ei tosin paljoa lohduttanut, sillä olimme edelleen jumissa hississä jossain päin ruskeaa sektoria, mutta ovenraosta emme edes nähneet millä tasolla.

Miettiessämme miten päästä pois meitä lähestyi eräs Pak'ma'ra, joka olisi kyllä voinut kertoa meille missä kerroksessa olemme, mutta ei suostunut tekemään sitä ilman vastapalvelusta, eikä myöskään suostunut kertomaan mikä tämä palvelus on. Luotettavaa. Aloin vähitellen tympääntyä tilanteeseen ja päätin pistää vähän vauhtia huollon etsintätoimiin. Sormeiltuani hissien elektroniikkaa hetken sainkin aikaan melkoisen virtapiikin, sillä valot pimenivät ilmeisesti aika suurelta alueelta.

Viimein tekniikka löysi paikalle, mutta jostain kumman syystä ei ollut kovin ilahtunut aikaansaannoksestani. Kehtasivat vielä yrittää antaa meille väärät nimet kysyessämme niitä, mutta kiitos Benin jäivät kiinni valehtelustaan. Tästä todellakin puhutaan vielä! Ehkäpä voisin hankkia lisäansioita palkkauttamalla itseni suunnittelemaan asemalle parempaa huoltojärjestelmää tai kouluttamaan huoltohenkilöstä.

Pääsimme lopulta itse tapaamiseen, jossa meitä odottanut hyypiö oli kaikkea muuta kuin asialliselta tapaamiselta voi odottaa. Koetin kysyä uudemman kerran mitä tarkalleen ottaen skannauksella etsitään ja vastaukseksi sain täyttää paskanjauhantaa turismin kartoittamisesta, jotta Psi Corps voisi rakentaa mielikuvahuvipuiston oikeaan paikkaan turistien liikkeiden perusteella. Eivät sitten yhtään räikeämpää

valhetta voineet keksiä. Odotellessamme komentaja Sinclairia Psi Corpsin edustaja heittäytyi levottomaksi ja jatkoi täysin mitänsanomaton jauhantaansa. Minä taas keskityin pyörittämään matematiikkaa päässäni ihan siltä varalta, että tämä tyyppi keksisi yrittää tunkeutua minun päähäni.

Lopulta paikalle saapui Earthforcen edustaja, mutta ei suinkaan komentaja Sinclair vaan, jälleen, epäilyttävän oloinen tyyppi. Tosin, hän ei vielä tässä vaiheessa siltä vaikuttanut, mutta myöhemmin sen sijaan, no, pääsen siihen aivan kohta. Ilmeisesti homma oli sittenkin etukäteen sovittu, sillä pääsimme samantien asentamaan laitteistoa. Tai ainakin tässä vaiheessa vaikutti siltä. Aluksi arvoisat herrat aikoivat laittaa Garyn asentamaan laitteet, mutta koska halusin päästä tilanteesta pois pikaisesti tarjouduin tekemään homman itse. Gary on kyllä ihan mukava kaveri, mutta suoraan sanottuna hän ei vaikuta ihan tarpeeksi pätevältä käsittelemään herkkiä laitteita.

Skannaukset saatiin käyntiin aika näppärästi ja sen päätyttyä Psi Corpsin edustaja nappasi datan itselleen ja lähti välittömästi pois. Me jäimme hieman ihmetellen paikan päälle, kunnes myös kapteeni päätti lähteä paikalta. Tässä vaiheessa jaon epäilykseni homman asiallisuudesta Benin kanssa, mutta hän vaikutti vakuuttuneelta siitä, että kaikki meni suunnitelmien mukaan, vaikka asiat etenivät toisin kuin hänelle oli sanottu niiden etenevän. Huomautin myös, että mikäli Psi Corpsin kaveri oli ihan aito ja oikea, niin heidän vakuuttavuutensa järjestönä laskisi silmissäni varsin voimakkaasti. Päätin tehdä skannauksen niin monta kertaa uudestaan kuin ehdin ottaakseni itselleni todistusaineistoa tapahtuneesta talteen.

Muutamien skannausten jälkeen kapteeni saapui paikalle ja otti pääosan datasta, mutta meille jäi tulokset kolmesta skannauksesta sekä yksi vajaasta. Kapteenin ajettua meidät pois sain vielä seurattua hänen toimiaan hetken. Toimia, jotka vaikuttivat erittäin vahvasti jälkien pyyhkimiseltä, sillä niihin kuului jopa hetkellinen virtojen sammutus alueelta. Yritin taas kerran huomauttaa Benille ja Garylle siitä miten epäilyttävältä toiminta vaikutti kaikin puolin, mutta he eivät jakaneet huoltani. Ehkäpä alan olla vainoharhainen edellisen reissun jäljiltä. Jotenkin vain epäilen, että en ole turhaan huolissani. Luovutin ja palasin hyttiini tekemään tarpeellisia jälkilaskelmia.

Professori Kalon päätti kunnioittaa minua yhteydenotollaan ja kyseli miten tehtävä oli mennyt ja oli selkeästi tyytyväinen. Jotenkin tuntuu, että häntä ei kiinnosta akateemisuus pätkäkään, mutta

raha sitäkin enemmän ja alan vakavissani harkita pikaista itsenäistymistä hänen palveluksestaan.

Varojakin alkaa olla koossa näiden tehtävien ansiosta. Hyvät uutiset olivat, että pääsen viimein tekemään kunnolla sitä mitä tulin tänne tekemään, sillä parin päivän päästä olisi konferenssi Pak'ma'ra-matemaatikkojen kanssa. Vaikuttaa ainakin hyvin mielenkiintoiselta, joskin hieman epäilyttävältä tämäkin. Toinen hyvä uutinen on, että en ole kuullut G'karista mitään ainakaan tämän päivän aikana.

21.11.2257 : Babylon 5

Yllättävää kyllä, tänään ei ollut mitään erikoisempaa tehtävää tarjolla. Minulla sen sijaan oli kaksikin tutkimusprojektia, joista päätin perehtyä ensimmäisenä eilen kerättyyn dataan, sillä epäilin ongelmia olevan tulossa. Joskus ei ole mukavaa olla oikeassa. Tässä vaiheessa sain kuitenkin selville vain sen mitä arvelinkin, eli mikään tavanomainen skannaus ei tosiaankaan ollut kyseessä.

Tutkimukseni keskeytti hetkellisesti turvallisuushenkilöstö, joka niin ikään vähemmän yllättävästi kyseli eilisen tapahtumista. Vastailin mahdollisimman epämääräisesti, sillä tässä vaiheessa en vielä tiennyt mistä minua syytetään, jos jostain. Pystytyäni jatkamaan tutkimuksia sain selville hieman lisää, nimittäin sen, että skannaukset olivat itse asiassa kohdistuneet tiettyihin sijainteihin eivätkä suinkaan kattaneet koko asemaa. Huolestuttavinta oli ehkäpä se, että kohteet sijaitsivat diplomaattisectorilla.

Tiedot saatuani päätin soittaa Ben Lincolnille ja ehdottaa aamupalaa. En sanonut mitään sen merkittävämpää kanavan yli. Ennen kuin ehdin kuitenkaan juuri mihinkään, pienen henkilökohtaisen universumini epämääräisin henkilö päätti ottaa minuun yhteyttä – täysin humalassa kuinkas muutenkaan. Yllätyksekseni hänellä oli kuitenkin jopa jotain varsin hyödyllistä, eli papereita jotka sisälsivät numeerisia tietoja. Geoffrey toimitti ne huoneeseeni pikaisesti ja ne osoittautuivatkin varsin hyödyllisiksi, sillä näin heti, että järjestelmään, jonka logeja paperit olivat, oli murtauduttu samaisella signaalilla jonka löysin tutkimusdatastakin. Voisin melkein suhtautua häneen vakavasti tämän jälkeen, mutta kun kaveri tulee ovelleni täysin humalassa ja päässään monta kertaa päätään isompi Centauri-hattu, niin asiaa täytyy harkita edelleen erittäin syvästi. Taidan päätyä kuitenkin siihen lopputulokseen, että tämä kaveri on täysin pihalla.

Aamupalalle päästyäni huomasin ilokseni, että Ben oli jo paikalla. Gary oli myöskin sattunut samaan seuraan, ja koskihan asia häntäkin, mutta valitettavasti myös Geoffrey oli eksynyt joukkoon. Tosin, niin yllättävää kuin se voi ollakin, olinkin halunnut kysyä häneltä jotain. Papereiden alkuperästä. Valitettavasti hänellä ei ollut mitään muistikuvaa paitsi se, että oli mahdollisesti, sanotaanko, lainannut

ne Lufio Deratin hytistä. Kävimme lyhyesti tilanteen läpi ja jopa Ben myönsi olevansa kummissaan, ettei ole saanut Psi Corpsilta luvattuja lisätietoja.

Tässä vaiheessa Lufio pamahti paikalle, alkaen vaatia Geoffreyltä papereita, jotka kuuluivat Londo Mollarille. Ihastuttavaa, että hän säästi minulta kysymisen vaivan. Hänelle kerroin vain sen mitä tiesin varmaksi, eli järjestelmään oli murtautuduttu ulkoa päin. Nyt kun tiesin yhden kohteen tarkasti, saattaisin ehkä kyetä selvittämään muutkin kartoittamalla signaalin kohdepisteet suhteessa London hyttiin. Tätä oli syytä kokeilla, joten poistuin seurasta tekemään tutkimusta.

Hyttini ovella minua odottelikin jo ah-niin-kärtyynen herra Garibaldi, joka oli selkeästi negatiivisella mielellä liikkeellä. Halusivat minut kuulusteltevaksi ja ilmeisesti muutkin asianomaiset, mikä ei kyllä hirveästi yllättynyt. Onnekseni sain kuitenkin tunnin aikaa – aikaa hankkia lisää tietoja parantamaan tilannettani. Tietokone sai hoitaa kohteiden paikannuksen, itse taas London järjestelmän logien pohjalta pystyin selvittämään nyt varsin tehokkaasti mitä skannauksella oikeastaan tehtiin. Sillä todellakin etsittiin jotain, mutta en pystynyt selvittämään pahemmin mitä. Tärkeämpää oli kuitenkin tunkeutumisyrietykset kaikkien diplomaattien järjestelmiin sekä datavarkaudet näistä. Pahimmin olivat kärsineet juuri Londo Mollari, G'kar sekä Brakirien suurlähettiläs. Havaitsin myös jotain merkkejä siitä, että dataa olisi lähetetty aseman ulkopuolelle, josta sen olisi hyvinkin joku voinut itselleen kaapata. Tätä täytynee tutkia enemmän, toistaiseksi ei ollut aikaa.

Armonajan lähestyessä loppuaan päätin soittaa jälleen Ben Lincolnille, että voisimme päivittää tilannetiedot vielä ennen kuulusteluun saapumista, ja ehdotinkin kulkevani paikalle hänen hyttinsä kautta. Samaan aikaan ovellani olivat kolkuttelemassa Lufio sekä Geoffrey, joista jälkimmäisen läsnäololle en keksinyt mitään järkevää syytä. Lufio aloitti joutavalla kommentilla hyttini sisustuksesta. Olisin saattanut pitää sitä ihan mukavana, jos olisin tehnyt sisustukselle yhtään mitään. Hän halusi kuitenkin paperinsa, joten otin itselleni kopiot ja palautin paperit, jonka jälkeen ilmoitin olevani valitettavassa kiireessä tapaamaan herra Garibaldia.

Matkalla kuulusteluun päivitimme taas tiedot. Psi Corpsilla oli tapahtunut tietomurto, joten

eilinen edustaja tuskin oli lainkaan sieltä lähtöisin. Tämä taitaa olla ihan hyvä juttu järjestön vakuuttavuuden kannalta. Tietomurto taas ei.

Kuulusteluun päästyämme päätin ottaa oikein aurinkoisen asenteen. Äksyillä ihmisillä on tapana hermostua ja sanoa liikaa nähdessään sellaista. Garibaldi oli aivan erityisen kiinnostunut siitä keitä nämä kaksi mystistä henkilöä olivat. Valitettavasti kyseinen tieto kiinnostaisi meitäkin kovasti, emmekä sitä osanneet antaa. Selvityksen jatkuessa annoin kopiot kaikesta aiheeseen liittyvästä datasta, poislukien London järjestelmälogit, joita ei erikseen pyydetty. Selvitin mitä tiesin asiasta, jonka jälkeen muut komennettiin pois huoneesta. Garibaldi ei kuitenkaan halunnut enää muuta tietää kuin sen, mitä olin oppinut käyttäessäni sensoreihin kytkettyä laitetta. Kerroin tietenkin kaiken minkä pystyin, tässä vaiheessa tuskin olisi kovin viisasta olla tekemättä yhteistyötä. Käsky kävi myös analysoida data loppuun, jonka jälkeen tuloksia pitäisi verrat Garibaldin ryhmän kanssa. Toivottavasti hänen väkensä on asiantuntevampaa kuin aseman huoltomiehistö – mistä tulikin mieleeni, että en ole vielääkään saanut valitusta aikaiseksi. Poistuessani minulle iskettiin vielä kahden viikon poistumiskielto, joten ehkäpä sinä aikana ehtii yhden valituksenkin kirjoittaa.

Valmiina jatkamaan tutkimusdatan analysointia loppupäivän ajan palasin hyttiini, jossa minua odottikin yllättäen yhteydenotto Psi Corpsilta. Olin erittäin positiivisesti yllättynyt heidän anteeksipyyntöstään sekä lupauksesta hoitaa työstä luvatut korvaukset. Lisätarjouksena saisin saman summan toistamiseen, mikäli lähettäisin analysoidun datan heidänkin suuntaansa. Tämä summa menisi vieläpä näppärästi ahnaan professorimme ohi, eikä minua oltu edes kielletty luovuttamasta tutkimusdataa kolmansille osapuolille, joten päätin suostua sen kummempaa miettimättä. En mitenkään erityisemmin himoitse rahaa, mutta keräämällä sopivasti omaisuutta voisin varmaankin yksityistää tutkimukseni ja päästä irti näistä hämäristä kuvioista joihin professori Kalonin tehtävät tuntuvat minua vievän. Täytyy myöskin muistaa selvittää missä viipyy osuuteni Sigma 957:n keikasta, josta kuuluisi saada vähintään vaarallisen työn lisä.

22.11.2257 : Babylon 5

Olen saanut rahaa ja vieläpä paljon. Kiitos Psi Corpsin diilin, tilille oli ilmaantunut kymmenen tuhatta krediittiä kuin tyhjästä ja lisäksi Sigma-keikan palkkakin oli napsahtanut sinne. Käyttöäkin löytyi ja aika pikaisesti hyttiini ilmaantuivat sellaiset laitteet kuin kämmentietokone ja tulkkuslaite, kuten myös varsin ihastuttava uusi ja hyvin valkoinen iltapuku, joka sopii oikein täydellisesti viattoman puhtaaseen olemukseeni ja jonka päällä hiusteni väri korostuu hyvin kauniisti. Heti perään tuli vieläpä tilaisuus käyttää kyseistä pukua, sillä G'kar otti viimein yhteyttä ja muistutti sovitusta tapaamisestamme. Paikat oli varattu kalleimpaan mahdolliseen paikkaan koko asemalla, joten tietyllä tapaa tunsin itseni kovin tärkeäksi. Aikaakin laittautua oli ihan sopivasti. Yleensä en pahemmin pidä erityisemmin ulkona käymisestä, mutta silloin harvoin kun tilaisuus on liian houkutteleva nautin aika paljonkin ihmisten häikäisemisestä.

Puolen päivän aikaan tämä tapaaminen sitten koetti. Täytyy sanoa, että G'kar on vähintään hämmentävä tapaus. Ensinnäkään en odottanut näkeväni häntä pukeutuneena vaaleanpunaiseen röyhelöpaitaan. Pitelin kuitenkin terävää kieltäni aisoissa asian suhteen aluksi, joskin myöhemmin kun hän kysyi mielipidettäni siitä toistamiseen sanoin aika suoraan mitä ajattelin. Päivällinen eteni ihan hyvin, joskin G'kar puhui aivan hirvittävästi kaikkea mitäänsanomaton ja pehmeää, mikä ei oikein sovellu vakuuttavuuteen pyrkivän diplomaatin imagoon. Hän oli kiinnostunut ilmeisen selkeästi telepaateista, erityisesti naispuolisista sellaisista sekä olisi myös tarjonnut matkaa Narniin, josta kieltäydyin kohteliaasti.

Kaiken hieman puuduttavaksi käyneen lässytyksen lomassa hän esitti sentään yhden konkreettisenkin asian, nimittäin työtarjouksen. Työ liittyi Sigma 957-tapaukseen ja tutkimuskohteena olisi vastaavanlaista dataa, jota Narnit ovat saaneet kerättyä. Peruspalkkaus oli ihan riittävä minulle, sillä tehtävä itsessään kiinnosti akateemisessa mielessä huomattavasti palkkaa enemmän. Lopullisesti päivällinen keskeytyi G'karin saadessa viestiä kommunikaattoriinsa, jonka jälkeen hän joutui poistumaan paikalta. Jäin hieman tyhjän oloisena syömään ruokani loppuun ja poistuin sitten itskein

paikalta jatkamaan laskelmia jotka herra Garibaldi oli tilannut.

Rauhaa kesti jonkin aikaa, mutta myöhemmin iltapäivällä minulle tuli jälleen yhteydenotto Psi Corpsin suunnalta, sillä asemalle oli ilmaantunut Anderson-niminen tarkastaja. Oletin asian koskevan aiemmin tapahtunutta skannaushuijausta, jos sitä sellaiseksi voi sanoa. Herra Anderson saapui hyttiini reilun tunnin päästä esittämään asiansa ja kyseessä ei ollutkaan minkäänlainen kuulustelu koskien menneitä tapahtumia, vaan jälleen yksi työtarjous. Alan suorastaan hukkaa näihin! Täytyypä sanoa, että Anderson oli jopa yllättävän kohtelias verrattuna viimeaikoina tapaamiini henkilöihin sekä lisäksi kertoi jopa suoraan tehtävän tarkoituksen, sen että Psi Corps haluaa kehittää laitteen jolla voi joko torjua tai vähintäänkin paikantaa laitteita, jotka estävät telepaattien kykyjä toimimasta kunnolla. Heillä oli prototyyppi valmiina ja se piti saada valmiiksi laitteeksi varsin lyhyessä ajassa. Koska tehtävä edellytti mm. tiettyjen kuvioiden etsintää näennäisesti satunnaisesta datasta, oli työ jo melkein pä tuttua analysoituani hieman vastaavia tapauksia viimeiset päivät. Lisäksi, perehdyttyäni materiaaliin huomasin, että siinä oli paljon samankaltaisuutta erääseen teoriaan, jota olin pyöritellyt päässäni lukuisia kertoja miettien, olisiko sille käyttöä. Nyt oli, ja kiitos aiempien mietintöjen arvioin saavani laitteen toimintakuntoon hyvinkin optimaalisessa ajassa.

Valitettavasti Muath Kalon päätti hieman hidastaa prosessia heti alkuun. Hän lähetti viestin, jonka sisältö oli jotakuinkin tämä: hyttiin murtauduttu, tutki. Ei vastausmahdollisuutta vastalausemahdollisuudesta puhumattakaan. Päätin kuitenkin hoitaa homman mahdollisimman pian pois päiväjärjestyksestä, joten tarkistin tiedot turvallisuushenkilöstön suunnalta – minulla tosiaan olisi lupa mennä hyttiin tarkastamaan onko sieltä viety mitään. Matkalla sain myös sisäänajettua uuden käsitetokoneen, jolla aloittelin laskelmia kävellessäni.

Yllättäen hytissä oli parikin henkilöä, joista ilmeisesti Flores-niminen herra oli minua odottanutkin. Hän ilmiselvästi oletti minun kuuluvan johonkin syndikaattiin, josta ne ole kylläkään koskaan kuullut. Enpä voi kuin ihmetellä, että mihin olin taas sotkeutumassa, puhumattakaan siitä, että parhaat palat sotkusta selvisivät vasta myöhemmin tänään. Ainoa merkillepantava asia oli pari kemikaaleja sisältävää putkiloa maassa, joita vilkaisin Floresin pyynnöstä, mutta niistä en osannut

sanoa mitään. Tutkiessani hyttiä Flores sai puhelun ja kuulin hänen puhuvan paikalla olleen jonkin sortin vartijan kanssa mm. ottelijoista ja myrkyttämisestä. Pian paikalle saapui tiedehenkilö, joka eristi putkilot nopeasti ja kun poistuin paikalta antoi pari tablettia jotka pitäisi syödä, mikäli tuntisin oloni jotenkin oudoksi. Pistäisivät uneen pariiksi tunniksi. Minulla ei vain ollut aikaa moiseen, sillä Andersonilla vaikutti olevan kiire laitteensa saamisessa ja parin tunnin päiväunet eivät kyllä tulleet kysymykseenkään.

Palasin työn ääreen ja, vaikka en mitenkään tarmoton ole yleensäkään, niin työtehoni tuntui nousseen uudelle tasolle. Näin myöhemmin ajateltuna veikkaisin syypääksi juuri tutkimiani kemikaaleja, joten ehkä on parempi vetää ne tabletit – illalla.

Hetkeä ennen kuin olin valmis, sain jälleen puhelun. Anderson ja Lincoln olivat saaneet kiinni tytön, jolla oli kuulemma päässään juuri sellainen laite, jota yritimme paikantaa – täydellinen testikappale siis. Kävelin rivakasti paikalle ja onnistuin matkalla jopa viimeistelemään laitteen ohjelmiston, joten se olisi toimintakunnossa heti palattuani. Lincolnin hytissä olikin melkein ruuhkaa, sillä tytön lisäksi siellä olivat Psi Corpsin herrat sekä tohtori Benjamin Kyle. Otin mittaukset Kylen avulla tytön päässä olleesta laitteesta, jonka jälkeen se irrotettiin. Kyseistä laitetta käytettiin jollain tapaa telepaattien hallintaan, miten ikinä se tapahtuukaan. Ehkäpä asia pitää selvittää tarkemmin, mikäli tällainen tulee vastaan joskus tulevaisuudessa.

Koska laite odotti hytissäni valmiina, kutsuin herrat telepaatit mukaani suorittamaan testit vastasaadulla testikappaleella. Laite, vaikkakin näytti vähintään epäilyttävältä sotkulta johtoineen, toimi juuri niin kuin piti. Anderson halusikin välittömästi laittaa laitteen kenttätestiin ja lyhyen keskustelun jälkeen siirryimme ensin hissiin ja siitä aseman läpi kulkevaan junaan, josta saisimme nopeasti aikaan kattavan skannauksen.

Diplomaattisektorin kohdalla saimme havainnon, jolloin Anderson päätti välittömästi lähteä tutkimaan. Saavuimme hissillä paikalle ja tässä vaiheessa päätin suosiolla jättäytyä sivummalle, sillä tilanteessa minusta ei olisi yhtään mitään apua. En osaa taistella ja vielä vähemmän osaan telepatiaa, joten parempi vain jäädä tarkkailemaan tilannetta skannerin kautta.

Parin minuutin päästä skannerissa näkyi yllättävän voimakas signaali, joten jotain siellä varmasti tapahtui. Aseman turvallisuushenkilökuntaa ei näkynyt missään, joten en voinut kuitenkaan muuta kuin odottaa ja pyörittää päässäni matemaattisia kaavoja rauhoittaakseni mieleni. Toiset pari minuuttia ja skannerista katosi signaali kokonaan, minkä jälkeen turvamiehetkin saapuivat paikalle hyvin pian. Heidän rohkaisevassa seurassaan uskalsin viimein mennä katsomaan tilannetta.

Lähes heti saavuttuani paikalle skannerini heitti äkkiä todella voimakkaan signaalin ja heti perään ilmeisesti Andersonin jahtaama henkilö hyppäsi ylös maasta kuin taikaiskusta, juosten sitten hyvää vauhtia karkuun. Paikka näytti myös jotenkin tutulta – ja tosiaan, kyseessä olikin Muath Kalonin hytti. Sisältä löysin jälleen herra Floresin, jolta koetin selvittää tapahtumia saamatta kuitenkaan erityisemmin selkoa. Käytävässä ja hytissä oli kuitenkin kaatuneita mustapukuisia miehiä sekä taistelun jälkiä. Professorin hytistä ei oltu vieläkään viety mitään, mutta noin muuten se näytti varsin kauniisti tuhoutuneelta, minkä lisäksi löysin Geoffrey'n litkimästä Kalonin viinakaapin jäänteitä. Jollain täällä on tähtäys kohdallaan. Mutta tosiaan, kuten kirjoitin aiemmin, paras tuli tässä välissä. Satuun vilkaisemaan aiemmin suljettuna olleeseen huoneeseen jossa pidettiin ottelijoita ja siellä oli kuin olikin Gary Willis oudon läpinäkyvän kuvun sisällä nukkumassa. Mikähän ihme tätä asemaa oikein vaivaa? Aiemmat epäilykseni syndikaatin ja parin päivän takaisen painiottelun suhteesta osuivat kuin osuivatkin nappiin ja ilmeisesti Muath Kalonilla on vielä jotain tekemistä asian kanssa. Minun tarvitsee todellakin yksityistä – ja pian!

Tilanne alkoi kuitenkin vähitellen purkaantua Garibaldin ja Laurel Takashiman saapuessa paikalle. Vähemmän yllättäen Garibaldi halusi Geoffrey'n jälleen kuulusteluun. Minä sain mennä, koska olin kuulemma luotettava. Äänensävy ei kuitenkaan ollut kauhean imarteleva, mutta pääsinpähän valmistautumaan lähtöön, eikä Garibaldia edes kiinnostanut käsissäni kantama epämääräisen näköinen laite. Anderson ehti kuitenkin sopivasti paikalle, joten tarjosin laitetta hänelle nyt kun sen toiminta oli osoitettu. Kaunis ja elegantti laitteeni kelpasi oikein hyvin ja tarjosin vielä apuani, mikäli tarvitsevat sitä jatkokehittelyssä. Vaivihkaa hän kyseli myös palkkioitani, josta arvioksi heitin vaatimattomat kaksi tuhatta krediittiä, mikä on toki kolmen tunnin työstä paljon, mutta stressi ja muut tekijät huomioon ottaen jotakuinkin sopiva korvaus. Ilmeisesti ei kuitenkaan tarkastaja Andersonin mielestä, sillä tililleni

oli ilmestynyt kahden tuhannen sijaan kymmenen tuhatta krediittiä. Katselin hytissäni lukuja hetken hyvin tyytyväisenä ennen kuin päätin laittaa Muath Kalonille iloisen viestin hänen hyttinsä nykyisestä kunnosta. Rakas päiväkirja, tänään on ollut kerrassaan loistava päivä. Jos työtarjoukset ovat jatkossakin tätä luokkaa, niin minähän pystyn vaikka siirtymään eläkkeelle parin vuoden jälkeen. Vaan eiköhän tämä tästä rauhoitu. Ainakin voisin vähitellen tosissani harkita irrottautumista Muath Kalonin alaisuudesta, sillä pystyn varsin hyvin rahoittamaan tutkimukseni itsekin juuri nyt.

24.11.2257 : Babylon 5

Tänään se sitten alkoi. Tämä paikka alkaa olla absurdiuden jonkinasteinen huipentuma. Pak'ma'rat pitivät siis yhdistetyn uskonnollisen ja matemaattisen konferenssin, johon siis osallistuin tarkoitukseni selvittää heidän matemaattisia menetelmiään sekä opetusta.

Avajaispuhe oli klo 10 ja paikalle oli saapunut kaikenlaista väkeä aina aseman henkilökunnasta eri rotujen matemaatikoihin. Ensimmäinen positiivinen uutinen tuli Muath Kalonin sihteeriltä, joka ilmoitti esimiehensä olevan poissa ainakin viikon kotiplaneetalla ilmaantuneiden ongelmien vuoksi. Kiintiö-rasittava Brakiri paikalle oli kuitenkin eksynyt, mutta väistelin häntä parhaani mukaan. Pak'ma'rat yrittivät tarjota perinteistä ruokaansa, josta kieltäydyin erittäin tiukasti, enkä tainnut olla ihan ainoa. Odotellessamme varsinaista matematiikkaseminaaria onnistuin puhumaan Minbari-matemaatikoiden kanssa ja sain muodostettua jotain alustavia yhteistyösuhteita.

Varsinainen esitelmä alkoi käsittämättömällä puhepötkällä, joka olisi helposti voinut olla tulkkauslaitteen virheellisyyttä. Asian laita kuitenkin paljastui, kun Pak'ma'ra paljasti kilpailun: ratkaise arvoitus, löydä telepaattipatsas ja voittaja saa palkinnokseen yhden kahdesta Pak'ma'ra-matematiikan suurista teoksista. Ei päättä, ei häntää. Tällä asemalla ja sen asukeilla on selkeästi jotain vialla pahemman kerran. Vihjeinä oli vain alun puhe sekä numero laatikolle, jossa patsas oli ollut ennen kuin se siirrettiin pois. Hetken hämmennyksen jälkeen päätin tarttua arvoitukseen vaikka mukavana vaihteluna normaaliin työrutiiniin täällä, joskin koko homman irrationalisuus jaksoi ärsyttää. Luentojen abstraktista sain vähitellen selviteltyä mitä ihmettä alkupuhe tarkoitti ja sieltä onnistuin onkimaan vihjeinä 'lastauslaiturit' ja nimen telepaattijumalan patsaalle. Mielenkiintoista matematiikkaa, jos tulokset ovat tuollaisia.

Lastauslaitureilla päivän absurdius jatkui, sillä selvitettyäni laatikon sijainnin, löysin sinne kävellessäni Geoffreyn sekä uudehkon tuttavan Joaquimmin potkimista seinää. Niin, potkimassa, seinää. Joaquim oletti välittömästi minun olevan syndikaatin asioilla patsasta etsimässä, ja päätin

urheilumielessä leikkiä mukana, mikä ei kyllä ehkä ollut ihan paras ajatus, mutta päättyi lopulta yllättävän hyvin. Yllättäen myös Geoffrey oli etsimässä samaa patsasta, vaikka hänellä ei varmasti ole mitään matemaattisia intressejä. Hän halusi sen kuulemma sisustukseensa, mikä nyt tuntuu yhtä realistiselta kuin se, että etsin patsasta syndikaatille – tai vähemmän. Niin ja syy miksi he potkivat ovea: valvontakamerojen mukaan kaksi hahmoa, toinen Pak'ma'ra, olivat käyttäneet kyseistä kohtaa seinästä ovena.

Oven avaaminen sujui aivoja lihasten sijaan käyttämällä suhteellisen nopeasti, kun hoksasi alalaitaan piilotetun avausmekanismin. Oven takaa paljastui kuitenkin pelkkä käytävä, johon oli liimattu vain sama abstrakti, jonka olin lukenut aiemminkin. Törmäsimme myös suulaaseen Brakiri-matemaatikkoon josta Geoffrey päätti hieman puristaa tietoja. En jaksanut puuttua miehen uhkailuihin, koska Brakiri oli ärsyttävä ja voisin kuitenkin vierittää kaiken Geoffreylle jos ongelmia tulee myöhemmin. Yllättäen jopa saimme tietoja: patsaan löytämisessä tarvitaan jossain vaiheessa telepaatti. Soitin siis lähimmästä päätteestä herra Lincolnille ja suostuttelin hänet apuun tarvittaessa – hieman ulkoilua hänellekin.

Jäljitysoperaatio jatkui kameroiden avulla. Varkaat olivat menneet hissiin jossa Pak'ma'ra heilutti tyhmän näköisesti kolmea lonkeroa kameraan. Tämän vaikeasti tulkittavan vihjeen perusteella lähdimme samaan hissiin ja menimme kolme kerrosta ylöspäin päätyen Zocaloon ja siellä baariin, jonka pitäjällä oli jälleen tietoja: varkaat, Pak'ma'ra ja ihminen (G'woh ja Jones) olivat istuneet pöydässä ja heillä oli ollut seurana aseman kaupallinen telepaatti, kukapa muukaan kuin Ben Lincoln. Juoni tiivistyy, eh. Varkaat olivat jättäneet patsaan pöytään, mutta nyt se olikin sieltä taas kadonnut joten jäljitystä piti jatkaa.

Sillä aikaa kun tutkailin pöytää, saapuivat paikalle myös Lufio Derati sekä Gary Willis. Ben Lincolnkin ehti paikalle. Pöydältä löytyi epäilyttävästi olutpullon etikettiä muistuttava lappunen jota näytin ensin baarinpitäjälle, joka tiesi kyllä sanoa, että laatua saa jostain ruskealta sektorilta. Onneksi mukanamme oli myös paikallinen baarikärpänen, jolle olisi varmaan pitänyt näyttää etikettiä saman tien – olisihan se pitänyt arvata, että Geoffrey tietää heti minne suunnata. Pikaisten keskustelujen

jälkeen selvisi, että Lufiokin haluaa patsaan ja että Geoffrey oli etsimässä patsasta hänelle, mikä kuulostikin jo paljon uskottavammalta. Ongelmaksi vain uhkasi muodostua, että kuka patsaan saa ja niinpä päätin pitää Lufion mahdollisimman ulkona siitä mitä tiesimme.

Ruskean sektorin baarissa meitä odotti lisää outoja kohtaamisia ja kuinka ollakaan, samoja asioita oli kyselty aiemminkin. Meille osoitettiin kaksi henkilöä, joista toinen oli em. kaljamerkin edustaja, jota yritimme lähestyä, mutta mies oli täysin pihalla ainakin siihen asti, että Geoffrey meni puhumaan vanhalle tutulleen. Jotenkin en ole yllätynyt tästä tuttavuudesta. Mieheltä selvisikin seuraava osoite: Sininen 5 ja yllättäen takanamme kuunnelleet Lufio ja Gary lähtivät heti matkaan. He eivät kuitenkaan tienneet, että telepaattia tarvitaan joten arvelin heidän jäävän kuitenkin ennen pitkää jumiin, olihan Ben edelleen meidän seurassamme. Baarissa oli vielä toinen mies, varsin isokokoisen näköinen tyyppi, joka paljastui kengänkiillotusaineen myyjäksi ja ainetta hän piti laatikossa, joka oli etsimämme patsaan kokoinen. Meidän piti kuitenkin maksaa, että näkisimme laatikkoon, joskin Joaquim yritti uhkailla miestä erittäin epävakuuttavasti. Onneksi viehättävä olemukseni sai miehen laskemaan hintaansa viiteenkymmeneen krediittiin joten annoin periksi ja tässä vaiheessa meille siis paljastui, että mies todellakin myi kengänkiillotusainetta. Päätin ostaa sitä yhden kappaleen, mitäpä yksi kymmenen krediittiä lisää tuntuu ja saimme pienen vihjeenkin – meidän kannattaisi hankkia alkoholia. Ja näin tehtiin, otimme muutamia pulloja jo tutuksi tullutta olutta. Paikalle tuli meidän poistuessamme Drazeja, joita Geoffrey yritti hämätä.

Sininen 5 odotti seuraavaksi ja sen edessä Lufio sekä Gary pidellen laatikkoa virnuillen. Meidät nähdessään he lähtivät juoksemaan. Tästä välittämättä painuimme kuitenkin sisälle, sieltähän se selviäisi ovatko he onnistuneet oikeasti löytämään laatikon. Täällä sitä telepaattia sitten tarvitiin, joten Ben pääsi töihin. Ratkaisun avain oli ajatustenluvun jälkeen olutpullo, jolla irtosi lisätietoja. Muutkin kokeilivat, mutta rationaalinen mieleni ei selkeästikään soveltunut telepatiaharjoituksiin. Geoffreyn aivoituksen sen sijaan saivat jopa tietoa irti, joskaan en kyllä käsitä miten ihmeessä – ehkäpä tarpeeksi sekopäiset tyypit ymmärtävät toisiaan. Drazit tulivat taas paikalle, joten poistuimme vähin äänin ja jaoimme tietoja matkalla. Vihjeen mukaan rahtilaatikkoa jossa patsas oli ollut tulisi tutkia tarkemmin, joten näin tehtiin ja sieltä löytyikin avaruuskontin pienoismalli. Tässä vaiheessa Geoffreykin laukoi

ilmaan informaationsa, joka oli kontin numero: 259. Joaquim onnistui selvittämään työmiehen oikeuksillaan kontin sijainnin, joka olikin aseman ulkopuolella varsin kaukana.

Lufio ja Gary ilmaantuivat jälleen paikalle, ilman laatikkoaan. Kontti oli siis avaruudessa ja meillä oli alus käytössä, joten jatko oli selvä. Yllättävää kyllä, Geoffrey lensi kontin luokse ongelmitta ja pääsimme telakoitumaan. Sisällä meitä odotti varsin häiriintynyt pähkinä – paljon patsaita, valoja lattiassa kehän muodossa ja no, eipä muuta. En oikeastaan jaksa käydä läpi ratkaisun detaileja, sillä siihen liittyi lähinnä satunnaista koheltamista ja lopulta ratkaisun avain oli alkoholi. Ratkaisun aikana aluksemme lakkasi jossain välissä tottelemasta ja muutamat miehistä menivät tajuttomiksi tai jähmettyivät, mutta lopulta kuitenkin ongelma ratkesi, mitä seurasi hetkellinen tajunnan pimeneminen ja herääminen omasta aluksesta ei yhden vaan kolmen patsaan kanssa. Samaan aikaan meitä tulivat ahdistelemaan aluksillaan sekä Brakirit että Drazit, mutta lähdimme vain paikalta todeten, että kontin oli määrä näihin aikoihin lähteä kotimaailmaansa.

Perillä jaoimme patsaat tai paremminkin Lufio häipyi välittömästi omansa kanssa, samoin Ben. Geoffrey pohti hetken mitä tekisi viimeisen kanssa ja lopulta pelastinkin tämän itselleni vaihtamalla viimeiseen olutpulloon, jonka olin varannut laukkuuni jotain tällaista varten. Täytyy sanoa, että ensimmäistä kertaa elämässäni arvostan alkoholin pelastavaa voimaa, tai jotain sinne päin. Tyytyväisenä lähdin viemään patsasta konferenssihuoneeseen, jossa laitoin sen jalustalle ja sain palkinnoksi luvatus kirjjan sekä ehkä jotain muutakin, sillä minua pyydettiin saapumaan huomenna vastaanotolle. Jätin kommentoimatta kilpailun älyttömyyttä ja sanoin sitä vain 'mielenkiintoiseksi'.

En ole vielä ehtinyt pahemmin lueskella kirjaa. Sen sijaan mielessäni kävi, että Joaquim ei oikeastaan saanut mitään koko keikasta. Olin miettinyt aiemmin jo, että kilpailuun osallistuminen olisi syndikaatin epävirallinen PR-tempaus, mutta tämä selitys jäi käyttämättä sillä syndikaattiin kuulumistani ei kyseenalaistettukaan myöhemmin. Joaquim varmaan saisi kuitenkin tästä bonusta, olihan hän mukana voittaneessa joukkueessa syndikaatin edustajana, ja voisinkin tämän kirjoittamisen jälkeen lähettää hänelle viestin asiasta. Näin teen, ystäviä on hyvä olla useissa paikoissa ja, jos olisin

hieman sekavammassa mielentilassa voisin tämän päivän perusteella väittää, että jopa Geoffreystä on joskus hyötyä. Olen kuitenkin täysissä ruumiin ja sielun voimissa, joten ajattelen selkeämmin.

8.12.2257 : Babylon 5

Heik Kantol on palannut. Tiesin että siitä miehestä ei olla eroon päästy, ja tänään hän sitten viimein teki olemassolonsa tiedettäväksi. Kommentti meni kuitenkin hieman asioiden edelle, enhän ole edes kirjoittanut pariin viikkoon. Ehkäpä siksi, että mitää ei ole oikeastaan tapahtunut. Gary lähti, mikä on hieman sääli, enkä itse asiassa koskaan saanut yhteyttä Joaquimiin, sillä hän lähti Garyn mukana. Jotain painijuttuja ilmeisesti, en ole erityisen kiinnostunut. Sain myös tehtyä G'karille lupaamani työn, ja olin jopa hieman yllättynyt että mittausdata oli kuin olikin geologista. Siitä en kuitenkaan osannut enempää sanoa. Niin ja tosiaan, se palkinto. Kilpailuun liittyi siis rahapalkintokin, josta tosin jostain syystä olen saanut vain puolet. En kuitenkaan jaksa stressata toisesta puolesta, mihin lie käsittelykuluihin mennyt. Alan tulla ihan hyvin toimeen joka tapauksessa.

Se historiasta. Palataanpa nyt tähän päivään. Ehkä kirjottaessa keksin jotain, mitä en muuten huomannut, sillä juuri nyt kaikki tieto on tarpeen. Aamupäivästä tutkiskelin Pak'ma'ra-matematiikan harjoitustehtäviä, joita olin saanut kilpailun voittamisen ohessa. Kesken laskemisen jossain välivaiheessa vastaan tuli kuitenkin viesti, joka kuului lyhykäisyydessään seuraavasti: ”Vaara. Mahdollinen pako.” ja tämä jälkeen koordinaatit, joiden selvitin pienellä tutkiskelulla osoittavan Pak'ma'roiden kotiplaneetan ilmakehään aika tarkalleen. Tässä vaiheessa en tiennyt yhtään mistä on kyse, mutta olin kuitenkin hieman huolestunut.

Hyvin pian sain viestin Lufiolta. Meillä olisi tapaaminen Zocalossa yhdeltä. Katsoin parhaaksi noudattaa kutsua, vaikka en ollutkaan siitä erityisen innoissani. Odotellessa pyörittelin vielä hieman tehtäviä lisäinformaation toivossa ja katselin jotain vaatteita päälleni.

Tapaamisessa Lufio vahvisti saamani viestin alkuosan. Vaara toisiaan uhkasi, sillä meidän päistämme oli luvattu palkkiot. Itselläni oli jo tässä vaiheessa epäilykseni mihin tapaukseen tämä liittyi, mutta en vielä nostanut sitä esiin. Geoffrey puolestaan osoitti jälleen kyvykkyyttään saada tietoa hyvin epämääräisesti ja satunnaisesti, sillä hän kertoi tavanneensa baarissa (missä muuallakaan) henkilön, joka ilmeisesti oli meidän perässämme. Ben halusi tutkia asiaa tarkemmin katsomalla hieman asioita Geoffreyyn silmin.

Meidän tutkiskelumme keskeytti viereisestä pöydästä noussut Minbari, joka kysyi Beniltä ”Kuka skannaa?” ja lähti pian muutamien sotureiden kanssa käytävään. Minä ja Ben lähdimme perään, mutta kuulimme vain taistelun ääniä jonka jälkeen turvallisuushenkilökunta oli jo sulkemassa portaikkoa jossa jotain oli tapahtunut. Törmäsimme kuitenkin pariin alueelta poistuvaan ihmiseen, jotka kertoivat nähneensä tappelun tai tappoyrityksen, jossa uhrina oli rotan näköinen olento. Myöhemmin tosin selvisi että rotta on hieman kaukana totuudesta.

Paikalta ei kuitenkaan saanut enää mitään irti, joten suuntasimme Lufion huoneistoon. Hän oli hieman ihmeissään kun saavuimme, koska Geoffrey ei ollutkaan oven takana. Mies oli siis kadonnut. Ei tarvittu kovin suurta päättelyä keksiä mihin mies oli mennyt, mutta oikean baarin löytäminen olisi hieman hankalampaa. Varsinkin kun ne sijaitsevat ruskealla sektorilla, jonne en mene mielelläni koskaan, mutta vielä vähemmän tappajat perässäni. Kävelin hermostuneesti Lufion ja Benin välissä vilkuillen hyvin tarkkaavasti ympärilläni koko ajan.

Etsinnän jälkeen mies löytyi viimein baarista ja siellä oli menossa kunnan ryyppyjuhlat. Huokaisin syvään ja tulin siihen tulokseen, että nopein tapa saada mies pois on yksinkertaisesti käyttää viehättävää olemustani ja hakea hänet kädestä pitäen. Yllättäen se toimi paremmin kuin arvelinkaan, tosin Geoffrey ehti vielä huudella Benille jotain tyypeistä jotka aikoivat leimata hänet.

Raahasimme Geoffreyyn takaisin kämpilleen, missä häntä odotti viesti Garylta. Viesti vahvisti epäilyni konglomeraatin osuudesta ongelmiiimme, sekä yllätyksenä myös sen, että edellinen hämärä Pak'ma'ra-tapaus liittyi tähän jotenkin. Gary oli lähtenyt pakoon, koska ei halunnut kuolla. Viisas mies. Saimme Geoffreyinkin rauhoitettua ja Ben pääsi katsomaan tämän näkemän henkilön kuvaa. Geoffrey

päätyi lopulta yhden pillerin jälkeen oksentamaan vessaan, mutta meni sinne ainakin yllättävän sujuvasti.

Lufio saapui paikalle. Hän oli saanut hankittua jotakuinkin samat tiedot mitkä Gary kertoi viestissään, joskin Lufion tieto oli vähän tarkempaa. Tässä vaiheessa saimme myös vahvistuksen palkkion maksajasta: Heik Kantol. Geoffrey sen sijaan antoi jotain uutta tietoa, nyt kun selvänä sitä jopa muisti. Tosin se oli vain toisinto siitä mitä hän huuteli jo baarissa Benin leimaamisesta. Kyselin voisiko kyseessä ollu joku telepaattinen leimaus, mutta Ben ei ainakaan tiennyt moisen olevan mahdollista. Geoffreyn tiedoissa oli tosin lisäinformaatiotakin: baarissa olleen tyypin kaveri oli juuri se, jonka kimppuun Minbarit kävivät aiemmin. Päätimme siis lähteä jututtamaan baarissa ollutta miestä kuten myös putkaan joutunutta.

Baariin asti emme kuitenkaan päässeet, sillä paikalle oli jouduttu kutsumaan turvamiehet hakemaan liian innokkaasti ryypanneet henkilöt pois. Eli suurinpiirtein kaikki asiakkaat. Niinpä siis meille jäi vaihtoehdoksi kysellä turvamiehiltä selliosastolla.

Paikan päällä ei ollut kaikki ihan kunnossa. Meitä palvelemassa ollut turvamieskään ei vaikuttanut ihan välkyimmältä tapaukselta, mutta tekniset ongelmat epäilyttivät enemmän. Etsimämme henkilön sellin kamera oli pimeänä. Kun päätimme lähteä tutkimaan asiaa, selliosaston ovi ei auennut. Koetin katsoa missä vika, mutta en löytänyt. Lopulta Lufio sai oven jotenkin auki, mutta selliosastolla ei ollut valoja. Lopulta paikalle soitettiinkin kymmenisen turvamiestä lisää ja me jäimme turvaan odottelemaan. Paikalla olleen vartijan kaveri löytyikin käytävältä kolkattuna, kun taas etsimämme henkilö sellistään murhattuna.

Garibaldi saapui paikalle ja selitin tilanteemme, vaikka Lufio hankaloittikin keskustelua turhaan aina välillä. Kauppiaaksi hän on todella huono puhumaan tällaisissa tilanteissa. Garibaldi sen sijaan oli halukas auttamaan meitä, onneksi, ja kerroimme hänelle toisesta miehestä joka oli ollut baarissa ja löytyisi ehkä sairasosastolta.

Joku oli kuitenkin taas askeleen tai useamman edellä, sillä etsimämme henkilö oli viety jo pois

Earth Forcen henkilöiden toimesta. Tämä oli jälleen varsin epäilyttävää ja mieleeni tuli varsin pian aikaisempi välikohtaus, johon myös liittyi hämärä Earth Forcen henkilöstöön kuuluva mies. Tapaukset olivat selkeästi kytköksissä toisiinsa, mikä ei oikeastaan ollut kovin yllättävää.

Toisen epäonnisen tutkimusyrityksen jälkeen päätimme palata Garibaldin juttusille ja piirättämään kuvan Geoffrey'n näkemästä henkilöstä. Saimme kuitenkin sitä ennen tohtori Kylen antamaan Geoffreylle piikin joka estäisi ryypiskelyn ainakin hetkeksi.

Samalla kun Ben piirätti kuvaa, saimme lisätietoja jälleen. Kahden muukalaisen rotu oli tuntematon. Niillä oli outo kärsä, ja erikokoiset silmät, millaista en ole koskaan nähnyt aiemmin. Tapettu yksilö oli myöskin telepaatti.

Päätimme kertoa Garibaldille Kantolin osallisuudesta tapaukseen. Tapaus sai ilmeisesti välittömästi huomattavasti vakavampia piirteitä, sillä Kantolilla on käytössään melko suuret resurssit. Lopulta Garibaldi päätti asettaa meidän huoneistojemme oville vartijoita. Näillä menisi tunti saada vartiointi järjestettyä, joten me lähdimme syömään.

Ruokapöydässä tuli pohdittua vielä hieman asioita. Mietin, pitäisikö Garibaldille kertoa jotain viimeisestä Heik Kantol -havainnosta, mutta silloin muistin luvanneeni G'karille että asiasta ei puhuta. Täytyy siis mennä hänen kauttaan. Ehkäpä saamme jopa hänet mukaan tähän, sillä lähettiläskään ei ilmeisesti erityisemmin pitänyt Kantolista. Kukapa pitäisi.

Ruokaillessa tapahtui vielä pari outoa asiaa. Ensin Ben näytti hetken aikaa siltä, että hänen tajuntansa lähti muualle. Hän ei kuitenkaan sanonut mitään jälkeensä. Toiseksi huomasin Pak'ma'ran, joka katseli meitä hetken ja katosi sitten. Seuraavaksi pitäisi tosiaan lähteä heidän juttusilleen. Päivä alkoi olla kuitenkin aika pitkällä, joten tuskin olisivat enää tavattavissa.

Olen luonnollisesti aika peloissani. En kuitenkaan kauhuissani, enkä edes paniikissa. Olen oikeastaan vähän yllättynyt miten hyvin olen tähän mennessä pitänyt pääni kylmänä. Mitä nyt olen avautunut Geoffreylle entistä enemmän ja ollut vähemmän kärsivällinen Lufion huonoja

neuvottelutaitoja kohtaan. En todellakaan ole valmis kuolemaan vielä, varsinkaan jonkun Heik Kantolin takia. Tosiaan, kukahan minut tähän sotkuun on järjestänytään... kukapa muukaan kuin Muath Kalon. Kunhan tästä selvitään niin hän saa kuulla pari valittua ja useampia harkitsemattomia samalla kun ilmoitan siirtyväni yksityiseksi.

9.12.2257 : Argonaut

Näyttäisi vähän siltä, että suunnitelmat muuttuvat nopeasti. Tätä kirjoittaessani olen jo matkalla pois Babylon 5:ltä.

Aamu ei alkanut hyvin. Hieman heräämisen jälkeen huomasin uutisissa Muath Kalonin haastattelun, ja aloin seuraamaan mielenkiinnolla. Aloin kuitenkin aika nopeasti kiehua, sillä mies syytteli avoimesta minua veronkierrosta ja ties mistä, vaikka on itse selkeä kriminaali. Ongelmia oli kuitenkin ilmeisesti tulossa hyvää vauhtia, joten päätin varmistaa välittömästi kaikki viimeaikaiset tuloni. Mitään epäilyttävää en löytänyt.

Myöhemmin ovelleni saapui kuin saapuikin verotarkastaja, kuivettunut muumio nimeltään Takson, joka lie valinnut ammatin nimensä mukaan – mitään muita lahjoja hänellä ei ainakaan tuntunut olevan. Sain kuulla häneltä vielä paksumpaa pajunköyhtä, kuin mitä Muath väitti haastattelussaan – olin kuulemma kolme miljoonaa velkaa Heik Kantolille. Miehen puheista sain pääteltyä sen verran, että voisin veikata Muath Kalonin olevan samassa veneessä. Toivotin miehelle nopeaa kuolemaa tämän poistuessa ja siirryin takaisin tarkastamaan tilejäni.

Yllättäen sinne ilmaantuikin jossain vaiheessa 3,4 miljoonaa krediittiä. Lisäksi huomasin, että olin etsintäkuulutettu epäiltynä kahdenkymmenen ihmisen murhasta – olin väitösten mukaan suunnitellut jonkun viallisen laitteen räjähtäneelle konglomeraatin alukselle. Niin varmaan. Tilini myös jäädytettiin samaisella hetkellä. Kuvio oli harvinaisen selvä: Heik Kantol ei onnistunut tappamaan meitä, joten hän otti mustamaalauksen aseeseen. Meillä taas ei ollut oikein mitään millä taistella takaisin. Niinpä aloin miettimään vaihtoehtoja, mutta en oikein keksinyt mitään kätevää keinoa ulos tilanteesta, sillä mainituilla epäilyillä olin aika varma, etten pääsisi edes asemalta ulos. Piilottelu taas ei olisi kovin kauaa onnistunut, sillä en tiedä siitä mitään.

Jonkin ajan kuluttua sain puhelin Lincolnilta. Hän kertoi, että IPX saattaisi olla kiinnostunut

palkkaamaan meidät. Ilmeisesti en tosiaan ollut ainoa vainottu. Mitään hävittävää ei ollut, joten totesin olevani kiinnostunut ja aloin pakkaamaan tavaroitani. Huomaavaisesti Geoffreyltäkin oli tullut viesti, että hän on lähdössä puolen tunnin kuluttua. Kiitos vain. Ilmeisesti ei kuitenkaan ollut päässyt, sillä huomattavasti myöhemmin kuin puoli tuntia viestin saapumisesta hän oli edelleen asemalla ja myös kiinnostunut IPX-töistä.

Hermostuneena tilanteen ratkeamista odotellessa silmiini osui lisää uutisia, joissa minun ja Geoffreyn väitettiin salakuljettaneen Dust-nimistä ainetta. Ensinnäkin en tekisi mitään yhteistyötä hänen kanssaan vapaaehtoisesti ja toiseksi... äh. antaa olla. Aika lailla heti perään sain uuden puhelun Taksonilta, mutta en ollut erityisen kiinnostunut miehen asioista, vaan kuittailin takaisin minkä ehdin. En enää edes muista tarkalleen miten keskustelu meni. Aloin vain pakkaamaan päästäkseni pois tästä ansasta.

Pääsimme lopulta Argonautille, mutta ongelmat eivät loppuneet. Emme nimittäin päässeet lähtemään, vaan virkailijaksi naamioitunut palkkatappaja pysäytti meidät. Tilanne meni sekavaksi, ja kun Geoffrey aloitti tulitaistelun miehen kanssa, minä ja Lincoln karkasimme laivan lastiruumaan.

Oven sulkeutuessa emme kuulleet mitä ulkona tapahtui ja kun lopulta joku käveli ovesta sisään, se oli Geoffrey. Ilmeisesti hän oli voittanut, tavalla tai toisella. Hänen mukanaan oli myös vieras, joka oli tullut tapaamaan minua. Yllättäen Pak'Ma'Ra, mutta sentään diplomaatti. Hän tarjosi minulle töitä kotimaailmassaan. Syy oli hieman hämmentävä. Minulla oli kuulemma erinomainen ymmärrys muinaisia Pak'Ma'Ra-kirjotuksia kohtaan, joihin ilmeisesti tämä päätön patsaskilpailu aiemmin liittyi. Matkaan en joutuisi yksin, sillä Geoffrey ja Lincoln haluttiin myös mukaan, joskin jälkimmäinen ei ollut heti suostumassa. Pak'Ma'Ra totesi asioiden kuitenkin järjestyvän.

Odottelimme taas hetken, ja sitten Lincoln sai puhelun. Ilmeisesti hän oli vapaa lähtemään mukaan. Saimme myös tietää, että aluksemme oli nyt diplomaattinen Pak'Ma'Ra-alus, joka pääsisi lähtemään. Samalla muutama teknikko ilmaantui paikalle muokkaamaan yhteen huoneeseen diplomaatille sopivaa ympäristöä, kun taas muutamat miehet maalasivat alukseemme sopivat

tunnukset. Itse vain seisoskelin jossain kaiken keskellä hölmistyneen oloisena kaiken tapahduttua aika äkkiä.

Viimeinen asia jonka asemalta muistan, on herra Garibaldi, joka oli ilmeisen iloinen päästessään osasta meitä eroon. Lufiokin raahattiin alukseen ja laitettiin nukkumaan. Itse valtasin tämän huoneen itselleni. Samaisen huoneen, jossa työskentelin ensimmäisen tehtävämme aikaan. Ehkäpä laitteista löytyy jotain mitä voisi käyttää Heik Kantolia vastaan. Ehkä. Toisaalta minulle riittää, että olen turvassa, ja että voin jatkaa työtäni. Suunnitelmani aloittaa Centaureista tai Minbareista eivät kyllä ihan toteutuneet, mutta eiköhän Pak'Ma'Ra-matematiikassakin riitä tutkittavaa.

Tällä hetkellä suurin huolenaiheeni taitaa olla ruoka.

10.12.2257 : Argonaut

Matkalla kotiin, viimein, jos Babylon 5:tä voin sellaiseksi kutsua. Päivä alkoi Narnien avaruudessa, jonne saapuessamme suurlähettiläs halusi haastatella meitä yksitellen. Hän aloitti paikallisesta eläintarhasta valiten ensin krapulaisen näköisen Lufion ja heti perään Geoffreyyn, jotka yllättäen eivät tehneet kovin hyvää vaikutusta; suurlähettiläs Vurk kysyi minulta ovatko he aina tuollaisia ja taisin vastata vain ”valitettavasti”. Hänellä oli meille uusi tehtävä, joka saattaisi auttaa huomattavasti nykyisten ongelmiamme kanssa ja se liittyi oletettavasti jollain tapaa edelliseen Pak'ma'ra-seikkailuun, joka oli vähintäänkin mielenkiintoinen. Haastattelun jälkeen menin takaisin laskemaan kesken jääneitä laskuja.

Seuraava pysähdyspaikka: Brakirien avaruusasema. Jostain syystä IPX oli halukas maksamaan laskumme, joten söimme varsin ruhtinaallisesti. Itse uskaltauduin kokeilemaan Centaurilaista rapua, jota ennen minun tosin piti ottaa ensin jokin elimistöä sopeuttava juoma. Rapu oli kuitenkin erinomaista. Mielenkiintoista muuten, että näinkin paljon alkoholiin kiintyneessä seurassa minä olen ainoa, joka osaa kunnolla arvostaa viinejä. Loistavaa ateriaa varjosti vain kaksi näkyä: itse olin aika varma, että näin Muath Kalonin ja vielä huolestuttavampaa oli se, että Lufio epäili nähneensä Heik Kantolin. Myöskin ulos pysäköity suurempi rahtialus kuului heille, mikä selvisi kun Lufio ja Ben kävivät satamassa kyselemässä aterian jälkeen. Heillä oli myös sama päämäärä: Melat. Alukseen palatessamme huomasimme, että ovipielet olivat punaiset. Uskoisin, että tällä on enemmänkin merkitystä, mutta palataan siihen myöhemmin. Kantolin rahtialus lähti kanssamme lähes samaan aikaan, mikä aiheutti itselleni pientä paniikkia, jonka kuitenkin pidin sisälläni ihan onnistuneesti.

Lähden jälkeen keräännymme minun huoneeseeni neuvottelemaan uudesta tehtävästä. Tehtävä liittyi uskontoon, ja aiemmin suorittamamme patsasjahti oli sen ensimmäinen osa. Nyt meidän tulisi etsiä patsaalle jalusta ja eräät (ahem) tahot tulisivat estelemään meitä tavoitteen saavuttamisessa. Lisäksi saimme kukin varsin kryptisen vihjeen, joista omani kuului ”Teillä on mukanaan ratkaisun

avaimet”. Lufiota varoitettiin käymästä kauppaa, jos ei jää voitolla, kun taas Geoffreyta kehoitettiin juomaan ainoastaan kunnolla ja oikeita aineita. Viimeisenä oli Ben, jonka piti olla sortumatta kaidalta polulta, tai sortua siltä kunnolla. Muiden vihjeiden merkitys ei oikein koskaan selvinnyt meille, mutta omani päättelin viittaavan aiemmin saatuun Pak'ma'ra-matematiikan kirjaan. Lisäksi meitä varoitettiin astumasta punaisista ovista.

Kuten odotettavissa oli, alkoi tästä taas kerran melkoinen outous. Olimme vain yhtäkkiä telakoituneena avaruusasemalle, jota ei näkynyt aiemmin missään. Ovimme ei ollut enää punareunainen, joten uskalsimme mennä siitä läpi ja pian kuulimmekin olevamme laskeutumassa planeetalle. Aloin vain lueskella kirjaa lisävihjeiden toivossa, ja juuri ennen lähtöä Kantolin alus saapui niin ikään asemalle. Rauhoitin itseäni paneutumalla vain kirjaan, kunnes saavuimme maahan, jossa meitä odotti pyhäkkö. Sisällä kaikki oli hyvin ihmiselämän kannalta, mutta ikkunasta katsottuna ulkoilma vaikutti varsin murhaavalta vihreältä kaasulta. Huoneessa oli kivipaaseja, joista yksi oli hieman jalustan kaltainen ja sen vieressä oleva Pak'ma'ra kehoitti meitä istumaan siihen. Jokainen meistä näki näkyjä, joiden oli tarkoitus opastaa meitä oikealle tielle. Jalusta olisi ilmeisesti kiertoradalla ja itse sain lisävarmuutta siihen, että olin kirjan kanssa oikeilla jäljillä.

Huoneessa oli neljä ovea, joista päätimme lähteä vasemmalle demokraattisesti, koska se oli ainoa jota Lufio tai Geoffrey ei ehdottanut. Pian meille selvisi, että olimme varsin suurella katetulla alueella. Lisäksi Kantol oli edelleen meidän perässämme. Jalustojakin oli monta. Nämä tiedot selvisivät turistiopaspäätteestä, jonka Lufio päätti lopulta sotkea. Matkalla eteenpäin suljimme seuraavan oven varsin tehokkaasti ja pian Kantol gorilloineen sekä Muath Kalon ja hyvin viivasuinen telepaatti ilmaantuivat jo sen taakse. Telepaatti yritti jähmettää meidät ja onnistui hetkeksi, mutta onneksi Ben oli kyllin vahva ja tämän aiheuttaman häiriön ansiosta me muutkin pääsimme jotakuinkin irti, paitsi Lufio jota piti hetken aikaa raahata. Gorillat olivat aika raskaasti aseistautuneita, joten meillä oli vain yksi tie: eteenpäin, kohti päätemppeleitä.

Ovella meidän piti näyttää patsas ja kirja, jotta meidät päästettiin sisään. Tässä vaiheessa Kantolin porukat olivat jo murtautuneet oven läpi ja tulivat taas perässä. Sisällä oli puhujan koroke, jota vastapäätä oli joukko kaapuihin pukeutuneita Pak'ma'roita. Mieleepi tuli varsin nopeasti kirjassa toistunut symbolisarja, ja kohosin korokkeelle, jolloin minua pyydettiin lausumaan numerot. Symbolisarjan pohjalta tämä oli helppoa, ja pian meidän sallittiin jälleen jatkaa, Kantol pysyen askeleen jäljessä, mutta vähän turhan lähellä omaan makuuni.

Seuraavaksi meitä kohtasi kolme hissiä, joiden ovien ympärystät olivat eri väriset. Näistä punaisen hylkäsimme heti, mutta jouduimme hetken miettimään tummanvihreän ja keltaisen välillä, kunnes Ben huomasi patsaan muuttuneen vihreäksi. Ylhäällä meitä odotti avaruudessa leijuva terassi ja Pak'ma'ra, joka kertoi että joutuisimme odottamaan ensimmäistä pyhäkköä. Oletimme, että patsas kuuluisi varmaankin sinne, joten jäimme odottamaan. Hetken kuluttua oranssi hissi tuli ylös (se, joka oli alhaalla punainen) ja heitti avaruuteen kolme miestä. Riemu oli kuitenkin lyhyt, sillä viimeisestä hissistä nousi Kantol seuralaisineen. Epätoivoa kesti vain hetken, sillä he joutuivat karanteeniin jonkinlaisen voimakentän taakse, josta eivät päässeet läpi meidän luoksemme. Tässä vaiheessa saimme Pak'ma'ralta avaruuspuvut, joilla pääsisimme eteenpäin. Asteroidikin saapui ja havaitsimme sen varsin oudoksi, sillä se oli päältä aivan sileä ja kiillotettu, eikä pyörinyt lainkaan. Hyppelimme nopeasti sen päälle, Kantol joukkoineen lähes kannoillamme jälleen.

Laskeuduimme portaita asteroidin sisään ja löysimme jalustan. Ben asetti patsaan siihen ja pian maailma muuttui. Emme kuitenkaan päässeet pois, vaan olimme nyt risteyksessä. Kantol tuli yhdestä suunnasta, joten päätimme mennä jälleen vasemmalle (siitä käytävästä nähden mistä Kantol oli tulossa). Vastassa jälleen ovia, punainen ja sininen, joten valinta ei ollut kovin vaikea. Sisällä oli vain jonkinlainen lasikoppi, eikä mitään muuta. Lufio meni sinne ensin ja katosi, mutta kuulimme hänen äänensä. Geoffrey lopulta uskaltautui perään ja lopulta meidänkin oli pakko, sillä Kantol joukkoineen oli oven takana. Olimme pimeässä ja kuulimme Muath Kalonin äänen ihmettelevän huonetta ja lopulta lähtevän pois päin.

Avaruuspuvuista valot päälle, jolloin huomasimme olevamme valtavan Pak'ma'ra-patsaan päällä. Ei, en edes jaksanut huomautella miten hämäävä tämä kaikki on. Muutakaan tietä ei näkynyt, joten kuljimme alas, missä meitä odotti jälleen kaksi ovea. Nämä olivat kuitenkin hieman erilaisia, sillä niissä oli nupit, joita kääntämällä värit vaihtuivat. Käänsimme alunperin sinisen oven keltaiseksi ja menimme siitä, jolloin päädyimme takaisin päätempeliin, missä Pak'ma'rat odottivat meitä. Tempelin lasikatosta kuului neljä lässähtävää ääntä, kun siihen osui jotain – mahdollisesti Kantol kataline kumppaneineen, jotka saivat ansionsa mukaisen lopun. Toivottavasti.

Otimme avaruuspuvut pois ja menimme ohjeiden mukaan takaisin huoneeseen missä hissit olivat aiemmin olleet. Sen sijaan siellä oli patsaan kuva, joka välähti ja olimme taas omassa aluksessa, koordinaateissa jossa Brakiri-asema oli ollut, mutta nyt siellä oli vain Kantolin rahtialus, mutta sitä ohjasikin Vurk. Hän kertoi ostaneensa aluksen kuukausi sitten. Kantol ei olisi enää ongelma ja muutenkin olimme nyt kuivilla. Lisäksi saisimme tuntuvan palkkion, kolmekymmentätuhatta krediittiä jokaiselle. Kun yritin udella mitä olimme saaneet aikaan, oli vastaus vain jotain suuresta avusta uskonnon edistämiseksi. Viimeinen hyvä uutinen oli, että sain hyvin pitkäaikaisen työn: minun tulisi tutkia saamaani kirjaa.

Tämä tuli ehkä kirjoitettua hieman kiireisesti, mutta halusin päästä tähän pisteeseen, jossa voin pohtia hieman tapahtunutta. Koko tapahtumaketju vaikutti jotenkin liian hämääväksi ollakseen täysin totta. Ehkä punaisesta ovesta astuminen vei meidät johonkin outoon Pak'ma'ra-maailmaan, tai ehkä kaikki tapahtui vain päässämme. Tosin, Kantol on ilmeisesti todellakin poissa, mutta ottaen huomioon miten kaikki tapahtumat oikeastaan johtivat tähän pisteeseen, en ole varma oliko hänkään täysin todellinen. En ole vielä selvitetty onko vaikkapa Muath Kalon oikeasti kadonnut ja aivan ensin haluan tietää oliko Brakiri-asema oikeasti olemassa.

Jos vaikeat kysymykset unohdetaan, kuten ehkä minun olisikin parasta tehdä, niin olen juuri nyt

todella onnellinen ja vapautunut. Sen lisäksi olen varsin kiinnostunut uudesta tehtävästäni, sillä rotu jonka uskonto ja matematiikka ovat lähes sama asia on varsin mielenkiintoinen tutkimuskohde ja siitä saamani kuukausiansiotkin ovat varsin mukavat. Lisäksi jos professori Kalonia ei ilmesty enää asemalle, niin kaikki huoleni ovat kadonneet täysin, ainakin toistaiseksi, eikä siihen lopulta tarvittu kuin hieman pään käyttöä.

Tapahtui mitä tapahtui, olen ainakin oppinut kaikenlaista. Kaiken muun hyvän lisäksi minulla ei ole enää tarvetta olla tekemisissä sen enempää Lufion kuin Geoffreynkään kanssa, mikä ainoastaan lisää hyväntuulisuuttani. Ja koska asiat näyttävät rauhoittuneen, en varmaankaan tule kirjoittelemaan hetkeen, joten rakas päiväkirja, palataan asiaan mikäli elämäni kokee uusia mullistuksia.

dd.mm.2259 : Babylon 5

Rakas päiväkirja, minusta tuntuu että joudun taas kaivamaan sinut esiin. Toistaiseksi on mennyt hyvin. Muath Kalonin menehdyttyä onnellisesti minut nostettiin muukalaismatematiikan tutkimuslaitoksen johtajaksi ja asiat ovat siitä edenneet vähitellen, joskin vielä aika hiljaa. Muita suuria muutoksia elämäni ei ole ehtinyt tulla. Lufio on poissa, eikä tule hirveästi ikävä, mutta Geoffrey valitettavasti on edelleen maisemissa. Lufion tilalle on tullut hänen serkkunsa Tesla, mutta palaan häneen hieman myöhemmin. Tilannekatsaus oli jotakuinkin tässä, sitten tähän päivään ja syihin miksi päädyin taas kirjoittamaan.

Tänään minun oli tarkoitus haastatella kahta alkutesteistä ja -haastatteluista selvinnyttä matemaatikkoa, joista toisesta tulisi siis avustajani, tarkalleen ottaen aiemman työni jatkaja. Alustavien tietojen mukaan nämä olivat Brakiri ja Narni. Kummastakaan rodusta minulla ei ole hyviä kokemuksia, mutta jos kerran nämä ovat parhaat, niin hehän eivät voi olla kovin huonoja henkilöitä. Eiväthän?

Aloitin Brakirista. Tämäpä paljastuikin Muath Kalonin veljenpojaksi, joka päättikin, että hän on tullut vaatimaan minun paikkaani koska setänsä teki tätä työtä. Meinasin suurinpiirtein räjähtää, mutta lopulta vain ohjasin tämän Kalonin ulos toimistostani ja laitoin nykyiselle rahoittajalle, IPX:lle, viestiä että hoitavat tapauksen. Narni olikin huomattavasti lupaavampi, joskin tunnen oloni hänen seurassaan hieman pieneksi. Lähinnä kai siksi, että kyseessä on kuitenkin nainen, joka on minua yli parikymmentä senttiä pidempi. Hänen nimensä on Sa'vath ja hän on opiskellut Narnissa matematiikkaa viisi vuotta. Nykyään hän on jostain syystä ajautunut pois kotiplaneetaltaan, mutta en tässä vaiheessa halua tiedustella enempää. Jotain hänessä täytyy olla, sillä matemaatikot eivät yleensä kanna miekkoja mukanaan.

Päivän seuraava suurempi tapahtuma oli IPX:n kokous. Näyttäisi siltä, että asiat ovat tosiaan taas luisumassa huonompaan suuntaan, sillä päällimmäiset asiat olivat molemmat huonoja. Ensinnäkin

kaapparit ovat alkaneet olla todella haitallisia viime aikoina. Toiseksi Narnit ovat hyökänneet Centaurien siirtokuntaan. Asia on ehkä tärkeä, mutta ei juurikaan kosketa minua tällä hetkellä. Tärkeämpää itselleni kokouksessa oli tehtävänanto. Tämän saamisen jälkeen tosin pääsin toteamaan taas kuinka paljon Geoffreystä pidetään: sen lisäksi, että puheenjohtaja kommentoi hänen tapojaan varsin asiaankuuluvalla tavalla, Geoffrey määrättiin ohjaamaan syöttinä käytettävää alusta.

Yritin myös jutella Tesla Deratin kanssa, mutta harmikseni hän ehti paeta paikalta, kun koetin hillitä itseäni Geoffreyn uuden keikan aiheuttaman hilpeyden vuoksi. Toisaalta minulla oli vielä ihan hyvin aikaa, joten päätin käväistä miehen luona tekemässä vaikutuksen. Mies osoittautuikin huomattavasti järkevämmän oloiseksi kuin kiero serkkunsa, joskin on todettava että vaikuttihan Lufiokin aluksi järkevältä. Juttelimme lähinnä hänen toimenkuvastaan täällä. Omien sanojensa mukaan Tesla on tullut laittamaan tämän palapelin palat järkevään järjestykseen, mikä olisi tosiaan hyvin toivottavaa. Hän aikoo jopa yrittää laittaa erään Geoffrey-nimisen palan paikoilleen, mihin toivotin hänelle onnea ja menestystä. Saatuaani ihan miellyttävän vaikutelman uudesta tulokkaasta päätin palata töideni äärelle.

Tehtävään kuului toimituksen odottelu, jotain dataa pitäisi tutkia. Kun toimitus saapui viimein luokseni Ben Lincolnin saattamana, siihen sisältyi myös outo laatikko, jossa Benin sanojen mukaan oli jotain elävää sisällä. En tosiaankaan tajua mitä millään elävällä on työni kanssa tekemistä, mutta päätin selvittää asian. Lupasin soitella Benille ennen laatikon avaamista ja aloin tutkia dataa, joka sekä vaikutti pienen tutkailun jälkeen olevan biologista. Laatikkokin alkoi epäilyttää, sillä kävellessäni sen vierestä minut valtasi hetkeksi suuri halu avata se. Laatikot, jotka haluavat tulla avatuksi eivät koskaan ole hyvä juttu, joten päätin siirtyä hieman kauemmas sekä laittaa Benille viestiä. Tässä vaiheessa muistin myös Sa'vathin illallistarjouksen, ja että minun pitäisi varmaankin ilmoittaa, että en ehdi. Häneltä oli kuitenkin tullut viesti, että hän oli tulossa käymään. Mietin hetken, miten Narnin oli turvallista liikkuskella tilanteen huomioiden, mutta en kiinnittänyt asiaan kummemmin huomiota. Viestin lähetyksen jälkeen jatkoin töitäni, kunnes laatikko alkoi houkutella minua uudestaan, ja tässä

vaiheessa päätin häipyä paikalta töideni kanssa, koska Ben ei ollut vielääkään vastannut, vaikka viestin lähetyksestä oli kulunut jo monta tuntia. Mikä näitä ihmisiä oikein vaivaa?

Pian sen jälkeen kun olin päässyt takaisin hyttiini, Sa'vath saapui paikalle. Hän halusi tietää saisiko paikan, ja koska toinen hakijani oli toivottavasti jo toimitettu ulos asemalta, totesin että hän saa paikan. Juttelimme hieman matematiikasta siinä ohessa, ja hän vaikutti tosiaan varsin pätevältä. Keskustelumme kuitenkin keskeytyi, kun Sa'vath sanoi kuulleensa ulkoa jotain. Jotain siellä tosiaan olikin: kaksi mustapukuista tyyppiä aseiden kanssa, sekä tainnutettu sihteerini Helen Keller. Miehet vaativat minulta ”pakettia” aseiden kanssa, mutta ennen kuin ehdin tehdä juuri mitään, uusi avustajani löi miekallaan asetta pidelleen miehen käden irti, jonka jälkeen loikkasi valtavan loikan toisen kimppuun ja iski tämän tajuttomaksi yhdellä lyönnillä. Hienoa, nainen on siis lahjakas muussakin kuin matematiikassa. Ainakin tunnen oloni tästä lähin turvalliseksi toimistollani, luulisin. Tilannekin alkoi vähitellen tasoittua Garibaldin saapuessa paikalle. Pikaisen tilannetiedustelun jälkeen ilmeni, että myös toimistolla on tapahtunut, joten suuntasin sinne omin päin. Joskus tyhmänrohkeuteni vain yllättää minut.

Toimistolla asiat olivat yhtä huonosti. Laatikko oli viety ja paikalla oli kolme ruumista. Kaikki kuuluivat tosin ryöstäjille, joten ilmeisesti he olivat tapelleet keskenään. Ihan hyvä, että olin poistunut paikalta, muuten olisin saattanut olla ruumiiden joukossa. Viimein Ben suvaitsi soittaa, vain hieman myöhässä. Kerroin hänelle, että laatikossa ei ollut enää mitään vikaa ainakaan täällä. He olivat kuulemma tulossa, mutta minun pitäisi puhua turvamiehet päästämään heidät alueelle. Niinpä menin siis tapaamaan heitä, ja selvitin tilanteesta sen mitä pystyin. Niin ja missähän olivat herrat Derati, Lincoln ja Montgomery viettäneet aikaansa? Baarissa tietenkin. Kiitos kaverit. Ben oli sitä mieltä, että voisimme kysellä Garibaldin viemiltä miehiltä huomenna jotain, mutta päätin huomauttaa hänelle, että itseään aukaisemaan houkuttelevat laatikot olisi hyvä löytää mahdollisimman nopeasti, varsinkin tällä asemalla. Ennen kuin ehdimme kuitenkaan mihinkään, asema tärähti pahasti ja huomasiimme myös Geoffrey'n kadonneen johonkin. Päätimme siis etsiä tämän ensin, mutta Ben ei onnistunut tämän

löytämisessä, joten jouduin selittämään Teslalle Geoffrey'n löytämisen ABC:n, eli suurinpiirtein sen, että mikäli mies ei ole baarissa, hänen löytämisensä on mahdotonta. Jossain vaiheessa asema tärähti uudestaan, valot menivät hetkeksi pois päältä ja kaiken palatessa normaaliksi, meille annettiin tiedotus, että ruskealla sektorilla oli tapahtunut kaksi räjähdystä. Erittäin lupaavaa.

Episodin jälkeen päätimme hajaantua tämän illan osalta, sillä alkoi olla varsin myöhä. Maailmanloppua ei ainakaan vielä ole tullut, joten ehkä laatikon avaaminen ei ollut sittenkään niin vaarallinen juttu, tai ehkä sitä ei ole vielä avattu. Havaitsin tässä myöskin, että Tesla ei ole juurikaan perillä meille viime vuonna sattuneista oudoista jutuista. Täytyykin paikkailla hänen tietojaan, jotta sopeutuminen onnistuu paremmin. Toisaalta en tiedä pitääkö hän meitä aivan täysjärkisinä, jos kerromme Pak'ma'ra -seikkailuistamme. Nyt voisin nukkua, sillä ilmeisesti outoudet jatkuvat jälleen. Toivottavasti selviän hengissä tälläkin kertaa. No, ainakin olen saanut pätevän oloisen avustajan tänään, joten ihan täysin huonompaan suuntaan ei olla vielä menossa.

dd.mm.2259 : Babylon 5

Aamulla heräilin taas uuteen päivään. Eilisestä minua oli muistuttamassa se, että en päässyt osastolleni tutkimusten takia, joten päätin samantien pitää vapaata. Ei sillä, että tarvisin lomaa, mutta ehkäpä myrskyn edellä on hyvä pitää tyyntä, sillä myrsky tästä aivan varmasti vielä syntyy. Suuntasin siis aseman tapahtumakeskukseen ja yllätyksekseni näin Benin varsin hämmentävässä seurassa. Aseman toinen telepaatti ei juurikaan yllättänyt, mutta Vorloni sen sijaan kyllä. Jäin siis lähettyville istumaan ja odottelemaan tilaisuutta kysyä Beniltä millaiset treffit tällä oli ollut menossa. Lopulta kun sain tilaisuuden, en juurikaan saanut hänestä irti ja kaiken lisäksi keskustelumme keskeytti herra Garibaldi, joka kehoitti meitä ystävällisesti katsomaan pöljää sairaosastolle, eli varmaankin Geoffreya.

Geoffrey tosiaan odotti sairastuvalla, lukuisten lääkärien piirittämänä. Hänellä oli ilmeisesti jokin outo kolmio hartiassaan, mutta tarkemmin en oikein saanut selvää paikalla vallinneen kaaoksen ansiosta. Beniä kolmio taas näytti kiinnostavan kovastikin ja lopulta tämä lähtikin pois paikalta. Siirryin itsekkin hieman syrjään Sa'vathin soittaessa kommunikaattoriini jota joudun viran puolesta kanniskelemaan. Hän kertoi tutkineensa dataa, ja uskoi sen liittyvän hyvin vahvasti tasasivuisen kolmion geometriaan. Ilmeisesti kolmion oli siis alettava kiinnostaa minuakin.

Puhelun jälkeen tulin siihen tulokseen, että aseman lääkintähenkilökunta ei ole sen parempaa kuin vaikka huoltomiehekään, joten katsoin parhaaksi häättää heidät huoneesta vedoten Geoffreyn mielialalääkitykseen. Sain viimeisenkin lääkärin poistumaan pienen keskustelun jälkeen ja toivoin, että mies vaikka nukahtaisi. En kyllä taas tiedä mikä minuun meni, kun päädyin tuon palveluksen tekemään, mutta enpä siinä lopulta mitään hävinnytkään. Lääketieteelliset opintoni menivät ainakin melkein hyötykäyttöön. Tyytyväisenä poistuin paikalta muistutettuani Geoffreya, että hän oli taas vaihteeksi palveluksen velkaa. Tuskin tosin saan koskaan velkaa kerättyä, mutta eihän sitä koskaan tiedä.

Valitettavasti vaikka ajatus kaunis olikin, se ei ollut kovin hyvä. Ennen kuin tämä ilmeni, soitin Benille ja kysyin tältä kolmioista. Hän kertoi, että ne liittyivät Vorloneihin, eli taaskaan juttu ei vaikuttanut kovin selkeältä, Vorloneista kun ei kuulemma juuri ota selvää. Puhelun jälkeen osastolla sitten tapahtuikin taas jotain, ja syvään huokaisten päätin palata katsomaan tilanteen. Tilannehan siellä tosiaan oli päällä, sillä Geoffrey oli karannut ja jutteli käytävällä tyylikkäässä sinisessä sairaalapyjamassa Teslan kanssa jostain kuljetuksesta, joka pitäisi toimittaa.

Tilanne ei taaskaan vaikuttanut kovin hyvältä, joten nykäisin Teslan sivuun ja valistin tätä hieman Geoffreyn tilasta ja yritin vakuutella, että miestä ei todellakaan kannattaisi päästää juuri nyt lentämään. Kun kerroin kolmiosta, Tesla paljasti, että kuljetettavassa laatikossakin oli sellainen, ja että laatikko pitäisi olla huomenna toimitettuna perille. Seurasimme siis Geoffreyn perässä, tämä kun oli jo lähtenyt laatikkoa hakemaan.

Seuraava episodi tapahtui postitoimistossa, jonne myös Ben oli saapunut. Tämä kertoi, että laatikko oli hyvin varmasti sama, joka oli eilen varastettu, mistä taas syttyikin melkoinen väittely: Tesla oli sitä mieltä, että laatikko pitää toimittaa, ja että sen sisältö on asiakkaan asia, Ben taas sitä mieltä, että toimitus piti jäädyttää tutkimusten ajaksi.

Poistuttuamme postitoimistolta laatikon kanssa, tapahtui jälleen uusi outo episodi. Itsekään en muista aivan kaikkea, mutta uskoisin joutuneeni laatikon hallintaan. Kun havahduin, paikalla oli kaksi vartijaa aseet kädessä ja Geoffrey piteli yhä laatikkoa maanisen näköisenä. Tesla yritti rauhoitella vartijoita ja päätin mennä apuun. En vain sattumoisin ehtinyt, sillä Geoffrey oli onnistunut vetämään laatikon ulos kääreistään ja tunsin jotain päässäni. Vartijat ilmeisesti tunsivat hieman kovemmin, sillä molemmat kaatuivat maahan tajuttomina. Ainakin yksi ongelma vähemmän siis.

Geoffrey sen sijaan aiheutti vähän enemmän ongelmia, sillä hän ei halunnut päästää laatikosta irti millään, vaan tahtoi lähteä kuljettamaan sitä sinne, mihin ikinä se olikaan menossa, ja niin hän myös teki heti kun silmä vältti. Benillä oli asekin jo kädessä pysäytystä varten, mutta ei kuitenkaan ampunut ja ehkä ihan hyvä niin.

Tilanne siis jatkui ja me jatkoimme Geoffreyn perässä, kunnes tulimme ovelle jonka taakse

tämä oli teljennyt itsensä. Kun pojat olivat hetken aikaa yrittäneet ovea auki, se avautuikin varsin yllättäen. Huoneesta löysimme selväjärkiseksi (no, miten sen nyt ottaa) palautuneen Geoffreyyn ja laatikon, joka oli pöydällä. Koska apujoukkoja ei vielääkään näkynyt, päätimme sulkea laatikon huoneeseen, jättää osan vahtimaan sitä ja loput hakisivat apua. Vahtiin jäivät Tesla ja Ben, koska Teslaa ei voinut jättää yksinkään, mies olisi voinut vaikka lähteä kuljettamaan laatikkoa eteenpäin. Niinpä sain Geoffreyyn kaverikseni. Päästyämme vain vähän matkaa eteenpäin, valot napsahdivat päälle ja pian apujoukot tulivatkin vastaan. Ilmeisesti jokin voima oli estänyt heitä saapumasta, sillä hissi oli jumittunut (vaikkakin voisin sanoa pari valittua sanaa paikallisista hisseistä tähän). Epäilyksiäni vahvisti ehkä enemmänkin se, että joukon kärjessä ollut telepaatti valitteli, että hänen voimansa olivat hetkeksi lakanneet kokonaan toimimasta.

Palasimme siis huoneelle, avasimme oven ja, kuinka yllättävää, laatikko oli kadonnut. Itseäni tämä ei haitannut, Teslaa ilmeisesti vähän enemmän, sillä hän jaksoi valittaa siitä, että ei pystynyt täyttämään toimitussopimusta. Ihan ymmärrettävää toki. Koska loppuilta näytti aika tyhjältä, päätin käyttää aikaani sekalaisen ryhmämme yhteisen historian selventämiseen Teslalle, joka hyväksyikin tarjoukseni ja näin pääsimme tästäkin tilanteesta pois. Hän ei juurikaan antanut hämmästyksen ainakaan näkyä, joten ehkä olemme hänen kirjoissaan vielä suhteellisen tervejärkisiä. Paitsi toivottavasti Geoffrey, hänen mielentilansa on hyvä ymmärtää, jos aikoo pysyä tervejärkisenä itse.

Tätä kirjoittaessani alkaakin olla jo sopivan myöhä nukkumiselle, joten voin vain odottaa mielenkiinnolla tai kauhulla huomista. Vaikka olenkin ihan tyytyväinen päästyäni laatikosta, sen kohtalo hieman huolestuttaa. Näillä asioilla ei vain ole tapana päättyä mitenkään hyvin.

dd.mm.2259 : St. George

Jälleen uusi mielenkiintoinen lehti elämässäni, ilmeisesti. Heti aamusta kävi käsky tavata päällystää ja ilmeisesti muita ”rymämme” jäseniä. Paikalla olikin varsin vaikutusvaltainen kokoontuminen, sisältäen aseman komentohenkilöstöstä Sinclairin, Ivanovan ja Garibaldin, jolla oli alusta asti tyytyväinen virne. Paikalla oli myös Pak'ma'ra-suurlähettiläs Di'von sekä toistaiseksi tuntematon mieshenkilö, joka esitteli itsensä myöhemmin Grigori Fledviksi ja vaikutti erittäin mukavalta.

Meille oli jälleen luvassa uusi tehtävä, joka liittyi vahvasti sekä Pak'ma'roihiin, että asemalla järjestettäviin uskonnollisiin festivaaleihin, joiden avulla kulttuurit pääsevät tutustumaan toisiinsa. Meidät oli valittu tähän, koska olimme Pak'ma'roiden mielestä luotettavia, hyvin ilmeisesti aiempien kokemustemme ansiosta. Meidän pitäisi hakea jotain tärkeää Melatilta, sekä samalla matkalla vaihtaa suurlähettiläs uuteen.

Ja syy miksi Garibaldi virnuili? Samaan aikaan asemalla järjestettiin viskifestivaalit, ja Geoffrey ei matkan takia pystyisi osallistumaan. Tilanteessa on kieltämättä oma huvittavuutensa, ja ymmärrän vallan mainiosti Garibaldin tyytyväisyyden.

Kävin ilmoittamassa Sa'vathille, että olen poissa pari päivää, ja siirryin pakkaamaan matkaa varten.

Päästyemmä alukseen, meille kerrottiin, että mukaan lähtisi tällä kertaa saattueena yksi raskas risteilijä, mikä herättikin meissä hieman ihmetystä menomatkan ajan. Ongelmitta matkaan ei tietenkään päästy, vaan paikalle ilmestyi lähettiläs Fredrikson aiheuttamaan ongelmia. Hän vaati kaikenlaista, erityisen merkillepantavasti tarkkoja henkilötietojamme, mikä sai minut heti epäileväksi, sillä kyseessä ei ollut mikään standardi toimenpide. Muuta merkillepantavaa oli miehen ilmiselvä sopimattomuus diplomaatiksi. Otin siis yhteyttä ainoaan henkilöön, jonka kanssa asioista voi täällä puhua, eli Beniin. Hän lupasi selvittää tyypin taustoja.

Ilmeisesti jotain saatiin tehtyä, sillä pääsimme lopulta liikkeelle. Palailin siis diplomaattitiloihin

jatkamaan keskusteluja suurlähettiläs Di'vonin kanssa ja muilla tuntui olevan sama ajatus. Aiemmin olin jo pannut merkille, että herra Fledv pystyi jostain syystä puhumaan Pak'ma'ra-kieltä, enkä ole ihan varma pystyykö kukaan ihminen siihen biologisesti. Ilmeisesti pystyy.

Geoffreyn saapuessa paikalle ohjaamosta, alkoivat keskustelut mystisestä laatikosta ja pian Geoffrey innostuikin kertomaan omasta tatuointiongelmastaan aina siihen asti, että päätti näyttää sen. Di'von ei kuitenkaan osannut sanoa muuta kuin sen, että heidän rodullaan oli näistä tarinoita, ja että seuraava suurlähettiläs voisi osata kertoa enemmän.

Loppumatka sujuikin aika rauhallisesti jutustellen. Ennen saapumista kävin viimeistelmässä raporttini matematiikan kirjojen tutkimuksesta, jotta voisin antaa sen lähettiläälle ennen tämän lähtöä.

Saavuttuamme perille, suurlähettiläs Di'von tarjosi meille tutusmuskierrosta, johon varsin moni oli halukas osallistumaan, mukaanlukien päällystöä saattueena toimivasta risteilijästä. Heidän kapteeninsa Krohn vaikutti hieman ylivakavalta, mutta huomasin pienen alkukankeuden jälkeen tulevani varsin hyvin toimeen majuri Smithin kanssa, joka osoittautui oikein mukavaksi naiseksi. Kun avauduimme toisillemme laivojemme idiooteista, hän tuli maininneeksi kuinka jokin oli vaikuttanut Fredriksonin mieleen selkeästi hänen käydessään aluksellamme, koska hän ei ole koskaan ollut tyytyväinen mihinkään. Hän epäili telepatiaa, ja oli kysynyt asiasta herra Watsonilta (telepaatti), joka oli kuitenkin sanonut vain ”asia on kunnossa”, mikä tietenkin ainoastaan nostaa omia epäilyksiäni.

Ruokailtuamme kierroksen jälkeen, pöytämme ilmestyi kenraali Brett, joka johdatteli koko porukan paikallisiin maan diplomaatiloihin juhlimaan. Tässä vaiheessa ei ollut vielä mitään käsitystä miksi juhlittiin, mutta nautin oikein paljon seurastani ja lähdin mukaan. Kenraalin puheesta selvisi jo huomattavasti enemmän: planeetalla on ollut käynnissä pitkä projekti, joka on ilmeisesti hyvin tärkeä, sillä paikalla on ollut kymmenittäin eri rotujen sota-aluksia. Sitä hän ei osannut puheessaan sanoa, mitä täällä tarkalleen ottaen on valmistettu, mutta yksi sellainen oli lähdössä meidän mukaamme. Niitä oli viety muuallekin, kymmenittäin, eikä kenellekään tuntunut olevan asiasta suurempaa käsitystä. Toisaalta en ihmettele tätä, sillä Pak'ma'ra-jutut tuntuvat olevan aina yhtä kryptisiä.

Puheen jälkeen juttelin lisää Smithin kanssa ja taisin ottaa hieman alkoholiakin pitkästä ajasta,

osittain seuraksi, osittain siksi että tarjotut juomat olivat jopa yllättävän hyviä eivätkä lainkaan vahvoja. Juttua meillä ainakin tuntui riittävän aina siihen asti, että kenraali itse tuli jututtamaan minua. Hän oli joko kiinnostunut kohteliaisuudesta tai aidosti siitä, mitä olen saanut paikallisesta uskontokulttuurista selville, sillä oltuaan täällä jo pidemmän aikaa hän ei vielääkään ymmärtänyt siitä juuri mitään. Lupasin lähettää jonkinlaisen selvityksen siitä, mitä olen ymmärtänyt, jos saan sen puettua vähemmän matemaattiseen muotoon.

Juhlinta loppui, kun miehistöjen oli aika selvittää päätään ja palaila aluksiinsa. Hississä ylös juttelin vielä lisää Smithin kanssa, ja päätimme olla yhteyksissä jatkossakin mahdollisuuksien mukaan. Ohimennen kuuntelin, kun Ben tenttasi herra Fledviltä tämän taustoista. Sen vähän perusteella mitä kuulin, voisi todeta että miehellä on varsin hyvä kielipää.

Päästyämme omaan alukseemme meitä odotti jälleen uusi episodi. Herra Fredriksonin avustajat, herrat Svante ja Jackson, tulivat aiheuttamaan ongelmia. He sanoivat tulevansa vierailulle, mutta homma meni epäilyttäväksi, kun toinen heistä kävi hyttini ovella ja lähellä hänen perässään juoksi Geoffrey, aikeinaan köyttää mies. Koska aistin jälleen huonoja asioita ilmassa, lähdin perään ja saavuimmekin aika pian Benin hytille, jossa Jackson oli tekemässä tarkastusmääräystä, selittäen jotain standarditarkastuksesta.

Tilanne vaikutti luonnollisesti hyvin epäilyttävältä, ja pian Svante ilmestyi myös paikalle laulaen samaa virttä. Sen enempää minä, kuin herra Fledvtkään, ei saanut heitä puhuttua ympäri. Tilanteen ollessa vielä kesken, uusi suurlähettiläs saapui alukseen ja herra Fledvt joutui poistumaan, jättäen tilanteen pääasiassa Geoffreyyn haltuun. Yllättäen asia hoidettiin jopa jokseenkin järkevästi, eli annoimme miesten mennä hyttiin tekemään tutkimuksiaan ja löimme oven lukkoon heidän perässään.

Tyytyväisenä ongelman hoitumiseen lähdimme tapaamaan suurlähettilästä, joka näytti hämmästyttävän paljon edelliseltä, ja hänen nimensäkin oli Von'di. Asiaa ei ehtinyt kuitenkaan enempää tiedustella, sillä alukseemme saapui sotilaita. Jotenkin herra Fledvt onnistui kuitenkin uskottelemaan heidät tekemään jotain aivan muuta, kuin mitä he olivat tulleet tekemään ja pian

olimmekin hakemassa Svantea ja Jacksonia pois aluksestamme sotilassaattuen kera. Yllättäen Fledvt sai nyt heidätkin puhuttua täysin ympäri, joskin he lähtivät jonkinlaisen pussin kanssa, joka ei ilmeisesti ollut peräisin Benin hytistä. Selkeä lavastusyritys siis.

Tilanteen jälkeen soitin Smithille ja selitin mitä oli tapahtunut. Hän lupasi kuulustella kaveruksia ja soitella takaisin, kun oli saanut tietoja irti.

Päivä on vaihteeksi ollut varsin pitkä, mutta kaiken raskautensa ohella osittain hyvin mukavakin, sillä järkevien keskustelukumppanien löytäminen näistä piireistä tuntuu välillä olevan todella vaikeaa. Toisaalta olemme taas lipsumassa kohti hämääviä tapahtumia, mutta se on kai hyväksyttävä osana elämääni. Herra Flevt on hieman outo tapaus, ja oikeastaan aika epäilyttäväkin, mutta toisaalta hän on kyllä niin mukava, että on vaikea uskoa mitään hämäävästä hänestä, toistaiseksi kun epäilyttävät tyypit ovat myös käyttäytyneet hyvin epäilyttävästi. Ilmeistä tosin on, että hänellä on jonkinlainen kyky taivuttaa ihmisiä tahtoonsa, eikä se johdu pelkästään hänen puhelahjoistaan. En ole itsekään mikään huono taivuttelija, mutta näissä tilanteissa minulla ei ollut mahdollisuuttakaan. Hurmaava olemukseni ei kuitenkaan ole kokenut kolausta, jotkut eivät vain ymmärrä omaa parastaan.

Nyt voisin koettaa levätä jonkin aikaa, mikäli mitään dramaattista ei tapahdu.

Pienen lepotaukoni jälkeen päätin suunnata jälleen keskustelmaan lähettiläs Von'din kanssa, joka oli kiinnostunut Geoffrey'n tatuoinnista. Paikalle oli sattunut myös Tesla, joka oli omien sanojensa mukaan liftannut paikan päälle katsomaan, että pilottimme ei mokaile. Valitettavasti herra oli taas kadonnut johonkin, ja Grigorin suorittaman pikaisen yhteydenoton perusteella ilmeisesti löytänyt itselleen juotavaa. Tarjouduin kyllä kuvailemaan tatuointia, mutta lähettiläs sanoi tarvitsevansa selväpäisen kosketuksen siihen, joka ilmeisesti tarkoitti sitä, että myös Geoffrey'n tulisi olla selvänä ja pois lääkkeiden vaikutuksen alaisuudesta. Ei kovin helppo tehtävä siis.

Juttutuokiomme keskeytti majuri Smith, joka halusi minulta vahvistukset aluksellamme tapahtuneisiin välikohtauksiin. Pian yhteydenoton jälkeen aluksemme viereen telakoitui jotain hyvin

harvinaista: Vorlonien sota-alus. Näky oli todella kiehtova ja kaunis, enkä varmaan koskaan tule näkemään moista uudestaan.

Valitettavasti tämän hypnoottisen hetken jälkeen saimme hieman ikävän tiedotuksen. Koska aluksemme pilotti ei ollut ilmeisesti lentokunnossa tai ylipäättäen tavoitettavissa, lähetettiin Brutalilta meille piloteiksi Svante ja Jackson, sekä tietenkin vielä lisäksi heidän pomonsa Fredrikson. Otin välittömästi yhteyttä Smithiin, ja syyksi paljastui vähemmän yllättävästi se, että Fredrikson oli vedellyt isoista naruista siinä määrin, että toisena vaihtoehtona heidät olisi pitänyt ampua. Vaihtoehto kuulosti kyllä varsin houkuttevalta, mutta ymmärrän haluttomuuden sen toteuttamiseen. Sain kuitenkin luvan soittaa takaisin, mikäli tulee tarve hoidella kolmikko pois päiviltä. En sitten tiedä onko se valitettavaa, että en päässyt käyttämään tätä vaihtoehtoa.

Koska ongelmat olivat ilmeisestikin kasaantumassa, Grigori etsi minut ja Benin, ja sovimme tarkkailevamme kolmikkoa koko matkan ajan. Tesla hoitaisi ohjaamon, mutta jonkun meistä kolmesta pitäisi katsoa Fredriksonin perään. Ensimmäinen vahtivuoro ei osunut kohdalle, joten pääsin nukkumaan, vihdoinkin. Tässä vaiheessa olenkin ollut jo puolitoista vuorokautta hereillä, ja se alkaa kyllä tuntua.

Ihanat uneni kuitenkin keskeytyivät, sillä Grigori herätti minut pari tuntia nukahtamisen jälkeen. Jotain oli taas pielessä, joten pikaisen pukeutumisen jälkeen suuntasin hänen perässään kiireellä ohjaamoon. Vähien unien jälkeen nopea liikkuminen painovoimattomassa tilassa ei ole kyllä juttuni, olen hitto vie hiljainen ja sisäsiisti tieteenharjoittaja enkä mikään avaruusimari. Ja väsynytkin vielä.

Ohjaamossa oli todellakin jotain hämärää: tietokoneisiin oli liitetty hallintalaite, joka sulki kommunikaatiot ja jopa ovet. Laite oli kuitenkin aika heikko kyhäelmä ja sain sen purettua kädenkäänteessä väsymyksestä huolimatta. Heti kommunikaatioiden palautuessa Brutalilta otettiin yhteyttä, että tutkaan oli ilmaantunut kymmenisen tuntematonta alusta, eikä tilanne näyttänyt kovin lupaavalta. Tämän jälkeen muut lähtivät etsimään kolmikkoa ja minä jäin ohjaamoon odottelemaan lisätietoja.

Lisätiedot tulivat hieman toisesta suunnasta, kun metallinen ääni vaati meitä tyhjentämään aluksen kaikesta elollisesta, ja voimakas energiapurske ohitti aluksemme. Kysyin välittömästi Brutalilta ohjeita, ja vastaus oli varsin odotettava: ei evakuoida ainakaan vielä. Ilmoitin sisäisellä kommunikaatiolla koko miehistölle tilanteen, ja pian Tesla ottikin minuun yhteyttä ja kysyi osaanko ohjata alusta lainkaan. Valitettavasti ohjaus ei ollut mitenkään ohjelmoitavissa, joten Teslan täytyi itse tulla paikalle auttamaan tilanteessa. Odottaessani vihollisalukset ampuivat uusia laukauksia ja siirtyivät vähitellen hyökkäysmuodostelmaan.

Olin jo hyvin valmis lähtemään aluksesta, kun yllättäen viereemme ilmestyi lisää tuntemattomia aluksia, jotka avasivat tulen hyökkääjiä kohti, tuhoten nämä nopeasti ja päästäen meidät jatkamaan matkaa turvallisesti, kadoten itse takaisin tuntemattomaan. Pelastivat myös uneni, sillä päätin suunnata heti takaisin nukkumaan.

dd.mm.2259 : Babylon 5

Herättyäni olimme jälleen asemalla, jossa meitä odottivat juhlat. Paikalla oli varsin arvokasta henkilöstä aseman johto sekä Brutalin päällystö mukaanlukien, sekä tietenkin me. Normaalien onnittelujen lisäksi pääsin todistamaan Teslan osuvaa kommentointia poliittisista upseereista sekä jotain vielä oudompaa: Garibaldi halusi Geoffreyltä jonkun palveluksen.

Juhlien hämmästyskerroin lähti nousuun entisestään Koshin saavuttua paikalle kutsumaan Grigori ja Tesla luokseen myöhemmin. Itsekään en jäänyt täysin vaille jatkokutsuja, sillä sain Sa'vathilta viestin, jossa hän pyysi tapaamista. Vielä ennen lähtöäni Von'di ehti paikalle kyselemään lisää Geoffreyn tatuoinnista. Väen hajaantuessa omiin puuhiinsa päätin itekin suunnata laitoksen toimistolle.

Sa'vathin asia ei aivan liittynyt matematiikkaan, vaan siihen toiseen juttuun mitä hän tekee. Hän tarvitsi apua jonkinlaiseen urheilulliseen kokeeseen, jota varten G'kar oli hankkinut tilat. Tässä vaiheessa aloin olla jo varsin huolissani siitä mihin olin sotkeutumassa, mutta Sa'vath on kuitenkin ollut suureksi avuksi, ja siksi epäilyksistäni huolimatta.

Palauttuani hytilleni löysin huoneeni edestä paketin, jossa oli kokoani olevat löysät vaatteet. Huolestukseni muuttui lähes kauhuksi – ei kai Sa'vath odota, että minä jaksaisin liikkua mitään kävelyvauhtia hurjempaa? Paketista löytyi myös osoite ja rintaneula. Kävin vaihtamassa kaiken päälläni ja totesin näyttäväni hieman oudolta. Ehkä minun toisaalta oikeasti pitäisi alkaa hieman liikkumaankin, koska nykyään tuntuu joutuvan usein tilanteisiin joissa olisi hyvä juosta – nopeasti.

Loppujen lopuksi en tosin joutunut liikkumaan juurikaan, paitsi yhdet portaat ylös tasanteelle. Tehtäväni oli vain pidellä Sa'vathin miekkaa, kunnes tämä tarvitsi sitä. Kyseessä oli siis jonkinlainen taistelukoe, jonka seuraamista en pitänyt erityisen nautittavana. Sa'vath kuitenkin ilmeisesti selvisi siitä ja sai jonkinlaisen ylennyksen. Minä taas sain pienen paketin, josta paljastui pieni taulu. Taulun kuvana oli jo vähän liiankin tutuksi tullut kolmio, joten päätin soitella Von'dille, joka puolestaan pyysi minua saapumaan sairasosastolle.

Saavuvin paikalle oman hyttini kautta, sillä kaikesta kiireestä huolimatta en vain voinut mennä paikalle urheiluvaatteissa. Osastolla uusi lääkäri Franklin sekä Von'di olivat hyvin kiinnostuneesti analysoimassa tatuointi ja olivat saaneet siitä jotain varsin epämiellyttävää selville. Lyhyesti selitettynä, tatuoinnin lopullinen tehtävä oli muuttaa uhrinsa jonkinlaiseksi biologiseksi koneeksi tai aseeksi. Mielikuva vakavasti humalaisesta biologisesta aseesta sai mieleni aika rauhattomaksi. Tämän lisäksi asemalla huhutaan toisesta samanlaisesta tapauksesta.

Mies itse saapuikin jälleen edustuskuunnossa paikalle pidellen ilmapalloa, johon oli piirretty kolmio. Onneksemme hän sammui varsin pian. Myös Ben ja Grigori liittyivät seuraamme pian tämän jälkeen, Ben kysellen jostain Juliesta, kun taas Grigori selitti tyypilliseen tapansa kiinnostuneesti siivoojasta, jonka oli tavannut aiemmin. Tämä siivooja oli nähnyt eräästä tietystä laatikosta unia.

Grigorilta eivät oudot jutut suinkaa loppuneet tähän, vaan lisäksi hän kertoi pelistä, joka hänelle oli menossa Koshin kanssa: hänen tulisi etsiä kolme biomekaanista konetta, joista kaksi on jo asemalla, ja yksi on asemalla myöhemmin. Vihjeenä hänellä oli kuvia. Tulimme siihen tulokseen, että Koshin alus on näistä yksi, kun taas laatikko mahdollisesti toinen, Geoffrey'n ollessa se, josta tulee biomekaaninen kone.

Annoin tauluni Grigorille, jolloin tapahtui taas. Tuntui siltä kuin olisi tapahtunut telepaattinen tuulahdus kaikkialla. Geoffreykin heräsi tähän ja Teslakin saapui paikalle, vahvistaen huhut toisesta tatuointitapauksesta.